

204757

204757

MZK-UK Brno

2618881290

COWBOY Z TEXASU

 Napísal BOB ALBERTS

Kapitola prvá.

Larry Andrews, inak všeobecne známy a označovaný prezývkou Big Larry, čiže Veľký Larry, nebol by si myslel, že jeho nadpriemerná dĺžka sprisahá sa proti vlastnému majiteľovi a pridá sa na stranu jeho protivníkov, ktorí sa ho práve snažili stlačiť do nemoty. Oro, ostatne, pustil sa len do jedného, ktorý bol ochotný prijať ruvačku a boj s Larrym len pod podmienkou, že tento plavovlasý pehavý texaský dlháň si odloží na tú chvíľu striebrom vybijaný opasok s revolvermi a dá ho do úschovy ďaleko z dosahu svojich rúk nestrannému pozorovateľovi, ktorým v tomto prípade nemohol byť nikto iný, ako sám Barman Sam Bradford. Larryho protivník bol totiž neozbrojený a pri najlepšej vôli nemohol dožičiť Texasanovi potešenie dať si prestrieľať ruky a klobúk. Príčina zvrady bola pomerne dosť nevinná, a preto ani Larry sa nestaval veľmi proti tomu, aby sa jej rozhodnutie odovzdalo do holých pästí.

Pre Larryho protivníka začal sa boj nevelmi slubne, lebo hneď pri prvej srážke mal možnosť poznať slastný pocit lietania a súčasne menej príjemný pocit zemskej príťažlivosti a tvrdého dopadu na doštenú dlážku Bradfordovho výčapného lokálu. No Larryho päste predsa len neboly také tvrdé, aby jeho soka hneď omráčily. Pomaly, ako by nevládal, zviechal sa so zeme, no táto ľstivá pomalosť ho

zaraz prešla, len čo ucítil, že opäť stojí pevne na oboch nohách, a o to prudšie zaútočil proti pehavému dlháňovi. Larry stál ako stĺp. Iba ruky sa mu zrazu akosi čudne rozkývaly a jeho protivník opakoval pred prítomným obecenstvom svoj skvelý výstup s lietanim neokridleného tvora. Avšak tentoraz nezadunela pod ním hrbolatá dlážka, lež celou váhou tela družgol na chlapa, ktorého, ako sa zdalo ruvačka vôbec nezaujímala, lebo až dosiaľ si pokojne hovel za stolom a v družnej zábave so svojimi kompanmi popíjal svoj drink.

Nečakaný náraz ho navidomoči rozčertil a nazlostený chlap hupkom vyskočil so stoličky. Odsotil Larryho soka, ktorý sa od neho ešte nestihol odlepiť, a s hrozivo zatnutými pästami kráčal k Larrymu. Za ním, o nič nie menej hrozivejšie, hrnula sa svorka jeho spoločníkov.

Nebol to rozhodne fair boj — Larry bol sám proti štyrom, — ale vyhnúť sa mu nemohol. Priam tak by ho boli zmlátili, keby sa proti nim nebol bránil.

A keď teraz povieme, že sa zurvalcom podarilo sraziť Larryho na zem a Larry prudko vyskočil, pričom drcol hlavou do priečnej hrady pod povalou, na ktorej visely pozdĺž celej miestnosti tri lampy, sme tam, kde sme boli na začiatku svojho rozprávania a kde sme povedali, že proti Larrymu sa sprisahala jeho vlastná dĺžka. Náraz ho omráčil a zatackal sa. Jeho sokovia využili túto chvíľu, vrhli sa naň-

22527/42

H. Krah, Brno

D.V.

ho a začali naň dorážať so všetkých strán. Bol vysilený a napoly omráčený, takže pästami sa brániť nevládal, tobôž keď ležal na zemi. Ten, čo sa proti nemu prvý vyrútil, sedel mu na hrudi a tlkol ho oboma pästami do zakrvavej tváre, kým ostatní ho častovali kopancami a buchňatmi, kade začiahli. Za takýchto okolností mohol si aj Big Larry dovoliť zákrok, ktorý nepatriť do pravidiel čistého a slušného boja.

Podarilo sa mu chňapnúť zubami nemilosrdnú päst a zúfalo sa zahryzol do prstov svojho surového protivníka. Udychnutý chlap chraplavo zjajčal, v návale zúrivosti vytrhol z púzdra revolver a otrčil ho proti tvári dotlčeného Texasana. Larry hľadel smrti do očí, no stisk zubami jednako nepopustil. Videl, ako sa dvíha kohútik pištole, a chýbal už len nepatrný kúsok, aby cvakol nazad, na rozbušku náboja v bubienkovom zásobníku...

Vtom sa mu zrazu pred očami mihlo čosi čierne a guľka z revolvera prevrátila dlážku asi na piate od jeho hlavy.

To čierne bola noha. Noha jedného z návštevníkov výčapu, ktorý v poslednej chvíli vykopol z ruky zbraň surovca, chystajúceho sa vraždiť. A hneď za nohou zjavila sa pred Larryho zrakom ruka toho istého neznámeho záchrancu, ktorému Big Larry nemal dosiaľ možnosť nazrieť do tváre. Táto ruka schmatla za golier vesty chlapa, čo mu sedel na hrudi, a zľahka, ani čo by tento grobian nemal nijakej váhy, vytiahla ho do výšky a postavila na nohy. No chlap nemal veru možnosť po stojačky dlho rozjímať o tom, ako sa mohlo stať, že sa nevoľky dostal do tejto polohy, lebo vzápätí sa mu predstavila aj druhá ruka toho, čo ho postavil na nohy, a to takým nemilým spôsobom, že pred svojim odchodom do riše snov nestihol ani pozdraviť a zaželať prítomným dobrú noc...

Big Larry sa oprel o lakeť a snažil sa čím skôr, nakoľko mu to dovoľovalo jeho dorážané telo a dobité údy, odtiahnuť z nebezpečného okruhu čulo sa pohybujúcich nôh. Pololežiačky, polosediačky dovliekol sa k pultu a oprel sa o jeho bočnú stenu.

Ztade pozoroval boj, ktorý teraz miesto neho musel dokončiť niekto iný.

Jeho záchranca, len čo odbavil mocným úderom na bradu chlapa, ktorému predtým bol vykopol z ruky revolver, tresol hánkami zpakruky najbližšieho, čo stál pri ňom a priveľmi zjavne sa chystal chrániť česť svojho pästou uspatého priateľa. Ak sa možno dvom bytosťiam v riši snov stretnúť, zaiste sa mu svojou priateľskou oddanosťou hneď aj pochválil.

Ostatným sa nevodilo o nič lepšie.

Iba posledný z týchto štyroch bol akýsi hlavatejší a nechcelo sa mu poslúchnuť a nasledovať príklad svojich spoločníkov hneď po

prvom údere. Vydržal ich dva. Jednak preto, že neboly dosť presné, a po druhé asi preto, že bol odolnejšej nатуry ako jeho predchodcovia. Bol to zavalitý chlapina, vysoký skoro ako Big Larry, no čo mu chýbalo na nezvyčajnej výške plavovlasého Texasana, o to viac mal v širokých pleciskách a v ozrutánských údoch.

Dva údery ho nesložily. Larryho záchranca si uvedomil, že rozhodný úder pri tomto ozrutáňovi treba pripraviť starostlivejšie a cieľf presnejšie. Vystihol vhodnú chvíľu a štuchol obra do žalúdka. Chlap zahekal a v bolesti sa trochu predklonil. Na to čakal Larryho záchranca. Jeho pravá ruka švihla vzduchom sťa blésk. Bolo počuť tupé cvaknutie spodnej čeľuste o hornú a tlmené buchnutie, keď sa táto hora kostí a svalstva zvalila na drevenú dlážku...

Bolo po boji. Návštevníci lokálu s úctou a s úžasom v zraku gánili na záchrancu Larryho Andrews. A Larry, Big Larry, hľadel naňho priam tak vyjavene.

Pred ním stál pekne urastený mladý chlap, oblečený po meštiacky, v tmavosivých nohaviciach, v čiernom kabáte, s kravatou pod golierom bielej košele. Jeho tvár, hoci zarážajúco bledšia a slabšia opálená ako tvár tunajších občanov a cowboyov, prezrádzala energiu a rozhodnosť. Pohľad mal smelý, nebojácný. A ľahostajný. Veď i teraz hľadel okolo seba, ako by sa nič zvláštneho nebolo udalo. Ako by nemal nič do činenia so vzrušujúcou udalosťou, ktorej pred chvíľou boli svedkami užasnutí návštevníci Bradfordovho lokálu.

Pozrel sa na Larryho a usmial sa.

Jeho teplý úsmev, skoro až dievčensky nežný a nevinný, živo kontrastoval s chladným a prísny výrazom tváre, ktorý bolo možno na ňom badať ešte pred chvíľkou.

A konečne prehovoril:

— Pýtam sa vás, občania, ako môžete pripustiť, aby niekoľko surových zurvalcov dotliklo na smrť bezbranného človeka?

Jeho hlas zvučne znel v zadymenej miestnosti.

Ozvalo sa akési hundranie, ale na priamu odpoveď sa nikto nezmohol.

A mládenec pokračoval:

— Chápem, že je tu zvykom nemiešať sa do bitky a ponechať jej rozhodnutie bojujúcim sokom. No tento zvyk je len dovtedy správny a chlapský, kým nejde o nečistý boj viacerých proti jednému.

Všetci chápali, že nebyť jeho rozhodného zákroku, bola by sa tu spáchala surová vražda. Ale strhlo sa to tak rýchlo a neočakávane, že Larrymu Andrewsovi nikto nestihol priskočiť na pomoc. Podaktorí aj siahli za zbraňami, keď už Larrymu hrozila smrť, ktorej len o vlások unikol, no nikto si netrúfal strieľať do kľbka

rozzúrených bitkárov. Guľka by bola mohla zasiahnuť práve tak ľahko toho, ktorého bolo treba zachrániť.

Big Larry bol natoľko vysilený a dolámaný, že pri najlepšej vôli nevládal vstať. Každý, i ten najmenší pohyb mu pôsobil neznesiteľné bolesti. Na perách cítil sladkastú príchut' krvi, čo mu tiekla z nosa. Líca si ani necítil, tak ich mal znútra od zubov dosekané. Ľavé oko mal opuchnuté a tak ho bolelo a štipalo, že ho musel mať ustavične prižmúrené. Viac rás sa pokúsil otvoriť ho a vytrpieť i bolesť, ktorú pri tom pociťoval, ale napokon sa predsa len musel vzdať tejto márnej a bolestnej námahy. Chumáč hrdzavoplavých vlasov mu visel na čelo, na ktorom tiež mal dve tržné krvavé rany.

Keď videl, že jeho záchranca sa blíži pomaly k nemu, skúsil ešte raz vstať, lebo ho zahabovalo a uponižovalo pomyslenie, že nemá ani toľko sily, aby sa postavil sám na nohy, a že mu v tom bude musieť pomáhať niekto druhý. Nepodarilo sa mu to. Preto sa už ani neohradzoval proti tomu, keď ho jeho neznámy záchranca zodvihol a oprel o pult, pričom ho i ďalej držal jednou rukou pod pazuchou.

Larry si spomenul, že tento chlap nie je mu tak celkom neznámy, ako sa mu na prvý pohľad zdalo. Prišlo mu na um, že ho už i predtým vidal v meste, ba dokonca v Bradfordovom výčape, no vtedy by si ani len vo sne nebol pomyslel, že tento meštiacky panák je schopný popáchať takúto garazdu! Kto by si bol vedel predstaviť tohto zelenáča z Východu ako premôžiteľa štyroch surových bitkárov, a to ešte v takej bleskovej rýchlosti! Veď celý ten jeho bravúrny kúsok netrval dlhšie ako pol minúty!

— Smiem sa spýtať, komu by som sa mal poďakovať za svoj život? — dozvedal sa chrapľavo a pomaly Big Larry.

— Ak tým myslíte mňa, tak sa vám dovoľím predstaviť: Frank Millin z Philadelphie.

Big Larry si ho ešte raz obzrel a pomyslel si, že tento mládenec patrí zaiste medzi petrolejárov, ktorí sa sem v poslednom čase hŕfnu hŕnuli. Ústa sa mu skrivily od bolestnej grimasy, keď šušľavo pokračoval:

— Sám najlepšie viem, ako rád vidím tých zelenáčov a mestských panákov z Východu! Radšej by som si jazyk odhryzol, ako by som mal niektorému z nich povedať čo len polovicu vlúdneho slova, ale teraz, myslím, musím povedať, že aj medzi nimi sa nájdú správni chlapi.

Frank Millin ho prerušil skromným pokynom ruky.

— Nechajte to. Nie je teraz pre vás najvhodnejšia chvíľa na dlhé reči. Poďte najprv hore do mojej izby, nech vám tie vaše odreniny trochu vyčistím a ošetrim...

— Keby som mohol, — pokračoval Big Larry, — vypil by som si s vami za pohárik whis-

ky, ale pochybujem, že by som si ju dokázal vliať do úst. Beztak v nich cítim hotové peklo!

— Nerobte si s tým starosti, — odvetil Frank Millin. — Ak to už bez toho nepôjde, napijeme sa spolu, až sa vám rany trochu zacelejú!... A teraz poďte!

Frank Millin si preložil Larryho ľavú ruku za krk, pravou ho podchytil v drieku a viedol ho k dverám schodišta, po ktorom vyšli na prvé poschodie hotela.

Chlapi, ktorí mali šťastie vidieť túto nezvyčajnú ruvačku a ešte nezvyčajnejšie a čudnejšie víťazstvo, začali sa až po odchode Franka Millina a Larryho Andrewsa starať o omráčených bitkárov. Odniesli ich do neďalekého šerifovho väzenia, a keď už boli bezpečne uložení a odzbrojení za mrežami, začali ich kriesiť vedrami studenej vody. Asi o dve hodiny boli všetci štyria zasa pri pamäti...

Kapitola druhá.

Frank Millin voviedol Larryho Andrewsa do izby, ktorú sám obýval už vyše dvoch mesiacov.

Big Larry, ktorý inak pociťoval priam vrodenný odpor voči všetkým týmto »panákom z Východu«, ako ich sám menoval, so záujmom a s istým obdivom si obzeral svojho záchranca, keď ho uložil na posteľ. Nebolo na ňom badať ani najmenšiu únavu, ba ani len poriadne udychčaný nebol. Bitka, zdá sa, ho vonkoncom nerozrušila a nevysílila. Pretože, len čo sa Big Larry natiahol v celej svojej dĺžke na ustlanej posteli, Frank Millin sa pružne vzpriamil a ľahkým krokom kráčal k umyvadlu v kúte, do ktorého načrel čistý biely uterák a vrátil sa s ním k svojmu chránencovi, aby mu poumýval usadnutú a prachom znečistenú krv na ranách a okolo nich. Potom otvoril veko malej debničky, z ktorej vybral vatú a akési dezinfekčné prostriedky.

Big Larry, prirodzene, protestoval proti takémuto nežnému zaobchádzaniu s jeho osobou, no neopovážil sa ani muknúť, len čo ucítil páľčivú bolesť čistého alkoholu na svojich ranách. Nemať smelosti ohradzovať sa preto, aby si azda Frank Millin o ňom nemyslel, že nevie bez reptania zniesť trošku bolesti. Ostatne, táto ukrutánsky štipľavá bolesť netrvala dlho, lebo Frank Millin hneď zasa potrel rany olejom, ktorý príjemne chladil.

Keď bol Frank so všetkým hotový, pritiahol si stoličku k posteli, na ktorej ležal Big Larry, a sadol si naproti nemu. Ruky si oprel o stehná povyššie kolien a pomaly si šúľal cigaretu. Cítil, že Larry sa ustavične náňho pozerá, a preto sa snažil hľadiť všade inde len nie na neho, aby ho nevyrušil v jeho pozorovaní...

— Mohli by ste, — ozval sa konečne Big Larry, — aj mne jednu usúľať, Millin...? Ehm, pán Millin...?

— To »pán« môžete vynechať, ak vám to ťažko ide s jazyka... Viem, že v týchto končinách nie je zvykom podobne niekoho oslovovať. Západ pozná chlapa len podľa mena.

— Ale vy nie ste zo Západu, — namietal Larry.

— To nie. No teraz sa cítim byť tunajším občanom...

— U nastení petrolejári nikdy nemôžu o sebe tvrdiť, že aj im je Západ domovom, — prerušil ho dosť nevŕudne Big Larry.

— Nenávidíte petrolejárov? — spýtal sa s úsmevom Frank Millin.

— Mám ich práve tak rád ako všetci ostatní, čo sa najprv naučili jazdiť koňmo za kravami a až potom sa učili chodiť pešo, — súkal zo seba nekonečne ťahavo pehavý Texasan.

Frank Millin sa usmial:

— Prirodzene, v čižmách s vysokými opätkami...! Smiem počuť vašu osobnú mienku, prečo tak nenávidíte všetkých tých »umastených petrolejárskych zelenáčov«, ako im vy vravíte?

Larry sa pozabudol, že má doráňané čelo, a smraštil obrvy. No bolesť ho ihneď zasa donútila zastrúhať predošlý pokojný výraz okolo očí. A hádam aj pochopil, že v Millinovej poznámke niet ani štipky povýšeneckej irónie. Otázka bola naozaj prostá, bez hocijakej posmešnej narážky. Toto poznanie dovolilo odpovedať:

— Prečo!... Veď to každý vie! Pretože nás vyhánate s pastvisk aj s dobytkom. Tlačíte nás čoraz hlbšie do vnútrozemia a napokon budeme musieť asi pásť dobytok dakde na skalách, kde trávy niet...

— Vy ste cowboy, však?

— Ponášam sa vari na námorníka?

— Nie, bystubohe nie! — usmial sa Frank Millin a o chvíľu pokračoval:

— Došli ste z Texasu...

— Ztade.

— A vyhнали vás odtiaľ petrolejári?

— Mňa osobne nie, hoci aj tam sa našiel miestami petrolej. Naše pastviská rozorali planťahníci a sedliaci.

— A vy ste sa presťahovali sem, do Wyomingu, kde ste našli oveľa lepšie paše...

— A vy nás s nich teraz chcete vytisnúť! — skočil mu do reči Big Larry.

— Taľafatky! — riekol Frank, jednodaj sa usmievajúc. — Naftu možno hľadať len tam, kde je. Pochybujem, že by ňou bol podliaty celý Wyoming.

— Yes... prisvedčil akosi s nevoľou Big Larry. — Ale načo mi to tu všetko rozprávate?

— Aby som sa pokúsil aspoň trochu zaobliť váš vyhranený a nepriaznivý náhľad na všetko,

čo páchne Východom, — odvetil pokojne Frank Millin.

— Nevravel som všetko! — ohradzoval sa Big Larry. — Aj medzi zelenáčmi sa môžu nájsť takí, za ktorých hodno vytiahnuť colt. Napríklad, vidí sa mi, že ani vy by ste neboli na zahodenie v tomto kraji... Ozaj, colty mám ešte u barmana, musím po ne!

Larry sa chcel zodvihnúť, ale Frank mu v tom zabránil:

— Nestratia sa vám. Na to máte ešte kedy. Radil by som vám chvíľku si poležať.

Big Larry, čo ako mu to nebolo po vôli, poslúchol. Všetky svaly sa mu ešte chvely od vysilenia a od premáhania bolesti, keď mu Millin ošetroval rany. Znova mu prišla na um cigareta, keď videl, ako si Frank s chuťou potiahol zo svojej.

— Tú cigaretu by ste mi neušúľali? Sám nemôžem. Rozsypal by som všetok tabak.

— Predbežne nie, — odvetil vážne Frank Millin. — Až vám prestane z úst krvácať. Teraz by vám fajčenie mohlo vážne ublížiť.

Andrews sa zahniezdil.

— Počujte... nie ste vy náhodou dajaký vyučený mastičkář, že vám tak leží na srdci moje zdravie?

— Tu nejde len o zdravie, ale možno aj o život. — odpovedal už zasa s úsmevom Frank Millin. — A potom, nie som nijaký mastičkář, lež inžinier...

— Teda predsa vyučený! — húdol si svoje hlavatý cowboy. — A ten život ste mi už raz zachránili. Bolo by mi veľmi nemilé, keby ste mi ho mali zachraňovať druhý raz, a to skôr, než sa vám budem môcť dajako podobne odplatiť.

To povedal Big Larry miesto uhladených ďakovačiek a uisťovani o vďačnosti. A Frank Millin to prijal a pochopil práve tak prosto, ako to vyznelo z úst Larryho Andrewsa.

— Keď poviem, že sa viem spoľahnúť na svoje päsť, tým nijako neodmietam vaše priateľstvo a prípadnú pomoc...

Big Larry ho prerušil:

— To viem, že by ste sa zaobišli aj bez mojich pästí. Mal som možnosť dôkladne sa o tom presvedčiť! Vyznáte sa v tom, ako sa patrí, len čo je pravda... Skoro tak ako ja v revolveroch. A sú chvíle, keď treba použiť aj inú zbraň ako päsť...

— Ste si taký istý, že vašim revolverom sa nič nevyrovná? — spýtal sa usmiaty inžinier.

— Kým som bol v Texase, vrela sa o mne, že štyrmi výstrelmi z piatich viem zasiahnuť do vzduchu vyhodенý päťdolár zo vzdialenosti päťnást krokov...

— Viem. O Larrym Andrewsovi som už počul čo-to, keď som vrtal naftu v juhovýchodnom Texase...

Larrymu sa rozšírili oči od prekvapenia. Až teraz si uvedomil, že medzi nimi dvomi nebola vlastne dosiaľ reč o jeho mene.

— Vy ma poznáte po mene...? Ako viem, zabudol som sa vám predstaviť. Zkade ste to vzali?

— Ak ste boli známy v Texase, prečo by ste nemali byť známy vo Wyomingu? A potom: Green Valley nie je také veľké mesto, aby sa človek o vás nedopočul, čo ako by sa o vás nezaujímal.

Big Larry sa pokúsil o úsmev, no bola z toho iba nepodarená grimasa. Celkom príjemne mu zalahodilo Millinovo doznanie, že sa o ňom vie a že je dosť známou osobnosťou. Nebola to pýcha, lež iba hrdosť a tak trochu aj menej ušľachtilá namyslenosť, ktorú chlapovi jeho prostredia a vzdelania rozhodne nebolo možno nijako zazlievať. Nebola veru taká zlá táto vlastnosť jeho povahy, ako by sa na prvý pohľad azda videlo. O tom svedčí tá okolnosť, že svoju slávu výtečného strelca nikdy nezneužil pre zlú a nespravodlivú vec. Strieľal nárúživo rád, ale zabíjal len vtedy, keď už ozaj nebolo iného východiska a keď mu išlo o záchranu vlastnej kože pred niekym, kto si trest smrti zaslúžil. Ak mal niekto dosť smelosti poďurkať ho dajakou ne-japnou urážkou, zvyčajne musel mať aj dosť smelosti odpykať si vinu tým, že dovolil Larrymu, aby sa cvičil v streľbe na jeho rukách, ktoré siahly za revolvermi, prípadne, dať si na rešeto prestrieľať klobúk alebo aj počúvať, ako pekne hvizdajú okolo ušú guľky z povestných revolverov Veľkého Larryho; a ešte dačo: nesmel zazlievať Larrymu, že sa po takomto veľsom výstupe vždy zchuti rozosmial...

Keď to išlo do tuhého a proti Larrymu sa postavil niekto, kto mal na rováši dajaký ten ľudský život, prípadne voľajaký iný väčší zločin, vtedy sa Larry prestal zabávať. No i vtedy robil len to, čo mu dovoľoval zákon. Nemal pokoja a dobiedzal a čakal tak dlho, kým to jeho protivníkovi nezačínalo byť prihlúpe a ne-siahol za zbraňou. Big Larry mu dovolil vy-tiahnuť revolver z púzdra. A tak sa nemusel nikdy zodpovedať pred zákonom, pretože nebolo človeka, ktorý by mu bol dokázal, že svoj úmysel zabíjať prejavil tým, že on siahol za revolverom prvý.

Vysoký hrdý Texasan, trochu viac, ako sa sluší, hašterivý, neústupčivý a hlavatý ako peň, vzdelaný len natoľko, nakoľko si to vyžadovalo jeho povolanie, no zato pravý chlap čistého svedomia, priamej a nekľučkujúcej povahy, s mocne vyvinutým mysľom pre spravodlivosť, ktorú si vedel vymáhať — niekedy až priveľmi dôrazne — najúčinnejšími prostriedkami.

... Big Larry prižmúril oči a znenáhla ho začaly opanúvať driemoty.

Frank Millin zahasil svetlo a ľahol si na pohovku v náprotivnom kúte miestnosti.

Na druhý deň skoro ráno Big Larry ešte tvrdo spal, keď Frank Millin sa rýchlo poobliekal a sbehol do výčapu objednať raňajky pre dve osoby. Od barmana sa súčasne dozvedel, čo mu odkázal Richard Sand, jeho zamestnávateľ. Ráno, skôr než odíde k vrtacím vežiam, má sa vraj bezpodmienečne zastaviť uňho. Ostatne, Frank by to bol urúbil aj bez tohto odkazu, pretože so svojim zamestnávateľom mal si beztak čosi vybaviť. Prevzal od barmana Larryho revolvery a vybehol zasa na prvé poschodie. No, na rázchodi neodbočil do svojej izby, lež pobral sa práve opačným smerom, na druhý koniec chodby, kde mal pre svoje osobné pohodlie zariadené a prenajaté tri izby Richard Sand, nárúživý obchodník a podnikateľ, ktorý ustavične rojčil o tom, že raz azda bude z neho najväčší petrolejarský magnát Spojených štátov...

Frank Millin zaklopal a keď sa z miestnosti nič neozývalo, otvoril kľúčom, ktorý mu dal Richard Sand do opatery, aby sa jeho dôverník mohol dostať do jeho bytu i za jeho neprítomnosti. Od Richarda Sanda, ktorý pre svoje obchody a chamtivé bohatnutie používal všelijaké kľukaté a kostrbaté chodničky, bol to naozaj prejav veľkej dôvery voči svojmu zamestnancovi. Nesvedomiti ľudia obyčajne neveria ani tým najsvedomitejším. Richard Sand mal vari len tú dobrú vlastnosť, že si uvedomoval svoju nedbanlivosť, ba často až nečestnú nesvedomosť, a pritom neposudzoval všetkých ľudí podľa seba. Vedel, že do svojho podniku potrebuje akúsi hybnú páku, svoju druhú pravú ruku, ktorá pracuje a usmerňuje chod podniku, i keď sa jemu samému nechce. Nieкого, kto nepodlieha širokým výkyvom prudkej povahy menlivých rozhodnutí, kto ho dokáže s úspechom zastúpiť v každom ohľade, či už za jeho neprítomnosti, vyplývajúcej z ustavičných obchodných jednáciiek, či vtedy, keď ho pochytila slabá chvíľka a tri, štyri dni v jednom ťahu od-dával sa vospust sveta pijatyke a hýrivým zá-bavám...

A takéhoto človeka, na ktorého sa mohol vo všetkom spoľahnúť, našiel vo Frankovi Millinovi, v skúsenom geologovi a inžinierovi.

A čo je pritom najzaujímavejšie, títo dvaja občania sa neznášali.

Prečo?

Nuž, asi preto, že Richard Sand musel si pri svojom poctivom zamestnancovi v duchu priznávať menejcennosť svojho charakteru popri jeho čistej, priamej a vyrovnanej povahe; a Frank zasa nesúhlasil s niektorými spôsobmi nadobúdania majetku a bohatstva svojho chamtivého a lajdáckeho zamestnávateľa. Neraz sa s ním povádil, keď Sand naňho naliehal a pod zádrapkou, že mu je chlebobdarcom a šéfom,

chcel, aby si aj on s ním omočil prsty do dajakého špinavého obchodu. Frank Millin takého návrhy vždy čo najrozhodnejšie odmietol a svoju lojalitu zamestnanca so zamestnávateľom obmedzil iba natoľko, že o všetkých nejasnostiach a nečestnostiach, ktoré by azda mohli naštrbiť Sandovu kariéru, mlčal. A bol by o nich azda mlčal aj vtedy, keby nebol býval Sandovi zaviazaný vďakou, že objavil jeho schopnosti a vytiahol ho z biedy nezamestnaného odborníka. Lebo potmehúdske udavačstvo sa mu z duše protivilo. To ešte neznačí, že Sandovi nikdy nič nevyčítal a neprorokoval, že raz mu na tie jeho kaukliarske spôsoby obohacovania ktosi príde a poriadne mu stupí na prsty. »Každý nemrav vyjde raz najavo,« — vravieval Frank Millin, — »a nechápte to ako vyhrážanie, lež iba ako dobromyseľné upozornenie«. Frankove slová na nejaký čas už dva razy zapôsobili na Richarda Sanda, ale napokon predsa ho len znova premohla túžba bohatnúť a hrabať, hrabať čo najrýchlejšie. Prostriedky mu vtedy boli veďľajšie, videl len cieľ...

Inžinier vošiel do miestnosti. Bolo v nej dusno a cigaretový dym od včera večera nestačil sa z nej ešte všetok vytratiť. Richard Sand ležal napoly oblečený na neodostlanej posteli a chrápal. Na nočnom stolíku pri posteli stála nedopitá fľaša whisky a dopoly naplnený pohárik. Na prvý pohľad bolo zjavné, že Sand zaspal v opilosti.

Frankovi sa ho podarilo zobudiť, až keď ním poriadne zadrmlal. Petrolejár otvoril opuchnuté kalné oči a nechápavo zaklipkal mihalnicami. Pomaly sa mu začalo vracaf vedomie a súdnosť, ale s postele sa mu vstať akosi nechcelo.

— Správne, Millin, že ste prišli, — zachrchlal zahlienenými hlasivkami. — Chcel som sa s vami shovárať. Posadte sa. Dnes totiž cestujem do Cheynne a asi týždeň ma tu neuvidíte...

— I ja vám mám čosi povedať. Vaša cesta do Cheynne mi prichodí práve vhod, — riekol Frank, keď sa bol posadil na čalúnené kreslo.

— Ako to?

— Na šestorke sa pokazila vřtačka. Nedá sa už vôbec upotrebiť...

— Do paroma! — zachrchlal Sand a nadvihol sa na lakeť. — Práve na šestorke, na prameni, od ktorého najviac očakávam!

— Podľa doterajších pokusných vřtov aj máte od neho čo očakávať, ale aj pôda je tam najtvrdšia a jej vrstva je najhrubšia, na akú som kedy narazil.

— No a? ... Čo to má spoločného s mojou cestou do Cheynne?

— Objednáte tam novú vřtačku a dáte ju dopraviť čo najrýchlejšie sem. Inak by sa musela práca na šestorke zastaviť, a robotníkom, ktorí nepracujú, ako viem, neradi platíte...

— Správne! — prisvedčil samofúbo i s nevoľou Sand. — Ale, veď máte náhradné vřtačky!

— Tie sú tam nanič. Sú slabé, — odvetil kuso Frank Millin. — A vôbec sa nehodia k veži na šestorke.

— Tak priemiestite daktorú z veží.

— Vylúčené! Prenášanie a montovanie veže by trvalo dlhšie, ako keby sme mali čakať na novú vřtačku.

— A dve prenosné veže sú vám načo?

— Tie pri tomto prameni rozhodne nemožno upotrebiť, — odpovedal Frank Millin hlasom, ktorému nemožno protirečiť. — Z prenosnej veže by neostalo ani márne polienko, ak je prameň taký silný, ako o ňom možno predpokladať.

Richard Sand sa konečne posadil a hodil lenivo a ľahostajne rukou:

— Dobre. Dám vám teda poslať novú vřtačku.

— Vzor »C 273«, — poznamenal ešte Frank Millin.

— Hej. Do troch dní ju máte tu, — zakončil Sand prvú časť rozhovoru a načal z iného konca: — A teraz by som vám povedal, čo ja od vás chcem.

— Počúvam. Prosím.

Sand sa potúžil glgom whisky, čo ostala v poháriku od večera. A hovoril:

— Viete, že na území ranča Edgara Forestertera je nafta...

— Tá, čo ju objavil Kayne? — spýtal sa s hodnou dávkou irónie Frank Millin. — To nestojí za reč!

— Ale Kayne tvrdí, že hej!

— Ak tam našiel pramienok, z ktorého prameni masťná voda, to ešte neznačí, že tam nájde aj naftu.

— A čím chcete vysvetliť tento úkaz?

— Tým, že nafta tam skutočne je. Ale geologické slozenie tamojšej pôdy ma presvedča o tom, že niet nástroja, ktorým by bolo možno prevřtať toľkú hĺbku.

— A ja tam predsa budem vřtať! — vybuchol Sand.

— To územie patri Edgarovi Foresterovi. Nemáte naň práva, — odvetil pokojne Frank.

— Zadovážim si ho a budem ho mať, — riekol seabedome Richard Sand. — O to práve ide. Zato som si vás dal sem poslať. Edgar Forester nechce o predaji pozemku ani počuť, hoci som mu navřhol slušnú sumu. Jemu sú vraj milšie jeho pastvíska a ten prekliaty rožný statok! A tak neostáva nič iné, ako dať mu iný návrh, totiž, aby mi bol spoločníkom... Vy to

s ním vybavíte a ja, keď sa vrátim, smluvu podpíšem. Ak nebude chcieť prísť na päťdesiat percent výťažku, môžete mu navrhnúť šesťdesiat. Prípadne, keby sa mu ešte vždy mánilo, sedemdesiat. Ak dodá potrebné náčinie, vzal to ďas, osemdesiat! A keď chce prevziať na seba aj riziko neúspechu, do sto hromov, môžete zvýšiť na osemdesiatpäť! Ale ďalej ani o pol percenta, rozumeli ste?!

Frank sa nac hvíľu zamyslel a potom, hľadiac Sandovi priamo do očí, povedal:

— To sa tak na vás ponáša! Druhý má dať nástroje, územie, ubytovacie zariadenie, investície, riziko a vy si bez starosti a bez hanby zhrabnete svoj podiel. Za čo, ak sa smiem spýtať?

Sanda táto otázka nesmierne napajedila, ale ak nechcel škriepku hnať do krajnosti, musel sa ovládnuť, nakoľko bol schopný. Dokázal to, ak mu išlo o dobrý obchod a o nádej na ľahký zisk. Bol si vedomý toho, že surovým vystupovaním a panovačným naliehaním na svojho inžiniera nevyžmýka z neho ani kvapku ochoty, naopak, Frank Millin v podobných prípadoch býval zanovitý zo zásady a z neprekonaiteľného odporu proti gróbianstvu. Ak chcel od neho niečo žiadať, musel hovoriť aspoň trochu znesiteľným tónom:

— Ja dám robotníkov a postarám sa o výnosné odbytište. To je zasa moja vec, vec obchodníka...

— Vec obchodníka... badám! — poznamenal sarkasticky Frank Millin.

— Ostatne, do toho vás už nič, — pokračoval Sand. — Vaša úloha začína tam, že pôjdete za Foresterom, a končí tam, že ako známy odborník a počestný chlap, ktorý je hoden všetkej dôvery, presvedčíte rančera o výnosnosti podniku, v ktorom má byť spoločníkom...

— Na tento figel so mnou nepočítajte. Nebudem nikoho presviedčať o niečom, čomu sám neverím!

— Dobre! — riekol nazlostene Sand. — Viem, že máte tvrdú kotrbu. Ale, vedzte, že i ja docielim to, čo chcem...! A najlepšie bude, keď teraz neodídeme do Cheynne, lež rovno na ranč Edgara Foreстера. Chcete si ta zájsť so mnou?

— Ak myslíte, že vám tam budem na niečo užitočný, môže sa tak stať. Len nežiadajte, prosím, odo mňa, aby som vám pomáhal balamutiť Foreстера o nafte v Suchej doline.

— V poriadku. Schystajte sa na cestu. O hodinu môžeme vyraziť. Dajte osedlať kone a pošlite niekoho po tú vítačku.

Frank vstal a bez slova vyšiel.

Larryho našiel zobudeného. Sedel na posteli a fajčil.

— Tak, čo? Máme sa? — spýtal sa inžinier veselo.

— Je to dobré. Len tvár keby som nemal takú dotlčenú! Videl som sa v zrkadle... — riekol Big Larry a bolo na ňom vidieť, že ho táto viditeľná pohana veľmi suzuje.

— Z toho si nič nerobte. Vyviazli ste živý a celý, a ostatné vás nemá čo mrzieť, — pokračoval Frank tým istým veselým tónom.

— Ale chlapom z ranča to bude ťažko vysvetľovať a ja by som nerád strieľal do živého pre posmežárske poznámky...

— Pri vašej povesti v súvislosti s revolvermi pochybujem, že by sa vám niekto opovážil posmievať, — upokojoval Frank namrzeného cowbóya, medzitým čo si naplňal najpotrebnejšou batožinou jazdecký vak.

Larry vstal a opásal sa revolvermi.

— Vidím, že sa sberáte do práce, — povedal, — ďakujem vám za pomoc a prístrešie. Ktorým smerom idete?

— Poznáte ranč Edgara Foreстера?

— Že či! Veď uňho jazdím už vyše desať rokov. Došiel som s ním z Texasu...

— Potom teda máme spoločnú cestu, — riekol s potešením mladý inžinier.

Na dorážanej tvári Larryho sa zjavil výraz prekvapenia:

— Čo máte s mojím šéfom?

— Ja nič. Ale môj šéf sa chce s ním o čomsi dohadovať.

— Hádám len nie Richard Sand, a o tej kúpe pozemku v Suchej doline?... Ten už tam raz bol a akó viem, nijako nepochodil.

— To by som ani tentoraz vášmu šéfovi veľmi neželal, — odvetil Frank so záhadným úsmevom.

— Chcete tým povedať, že nie ste na strane toho naftového vydriducha? — dozvedal sa Big Larry ešte prekvapenejšie.

— Kedy ako, — odpovedal skúpo Frank a plesol po priateľsky dlhého cowbóya po pleci. — A teraz sa poďme naraňajkovať. Už mi škŕka v žalúdku ani v dajakom žabínci...

Traja jazdci zarazili upotené a spenené kone pri stajniach ranča »F« v trojuholníku.

Cowboyovi, ktorý v ten deň mal službu okolo koní a stajní a ktorý už zďaleka poznal Larryho dlhú postavu a vyšiel jazdcom v ústre-

ty až k otvorenej bráne drevenej ohrady, zaraz primrzol na perách uvítací úsmev, len čo zazrel Larryho zohyzdenú tvár a veľkú, temer čiernu sinku okolo ľavého oka. Nebodaj sa obával, aby si tento pehavý dlhán vo svojej prchkosti nenamýšľal, že úsmev môže byť priam tak posmeškom. Celkom správne usúdil, že o tejto veci bude lepšie hovoriť v príhodnejšej chvíli a v každom prípade len vážne. Larry by si mohol zle vysvetľovať hocijako nepatrný a nevinný úsmev, čo by zasa mohlo privodiť ďalšie nedorozumenia, prinajmenšom v podobe na rešeto prestrieľaného vinníkového klobúka a v poslušnom počúvaní okolo prevínilcových ušú hvízdajúcich guliek. A nebol to veru nijaký pôžitok na závidenie! Čo aký dobrý strelec bol Big Larry Andrews, jednako sa mu len mohla prihodiť, povedzme, aj taká nepríjemná vec, že nevoľky ukráti bezočivca o dĺžku jeho usných lalokov... Čo sa týka prestrieľaného klobúka, o ten by ani tak veľmi nešlo, pretože Big Larry, — priznajme to na jeho dobro, — takýmto spôsobom prestrieľaný klobúk vždy zaplatil; bola to preňho, ako sám vravieval, zábava a on vraj nerád nevyrovnáva účty zo zábavy za svoju osobu... len, — a tu zasa je istá nepríjemná okolnosť — keby aspoň ani jedna z jeho guliek nevyškľbla zavše škutu vlasov!...

Nemýľte sa dohadom, že onen cowboy, čo vyšiel trom prichodiacim v ústrety, mal kedy práve v tej chvíli o tomto všetkom premýšľať! Vedel to on už dávno a priam tak to vedeli aj všetci jeho druhovia. Teraz si to iba stihol uvedomiť ako známu a neodškriepiteľnú pravdu.

A preto sa obmedzil iba na suché privítanie:

— Hallo, Larry!...

Keď jazdci soskočili s koní, osmelil sa ešte dodať:

— Ak tí dvaja naškrobení panáci, čo si im bol asi sprievodcom, hľadajú starého, môžu ho nájsť doma. A majú šťastie, lebo práve sa chystá sadnúť na koňa...

Larrymu očervenela tvár na miestach, kde nebol poranený, a pohľad mu sprisnel.

— Do naškrobených panákov si nadávaj, komu chceš, len nie tomu, s kým vidíš mňa! — zahriakol výrečného cowboya Big Larry a chlap viac ani nemukol. Vzal kone za uzdy, že ich odvedie do stajne. Avšak Big Larry svoju uzdu nepopustil.

— Svojho si opatrím sám! — povedal už opäť pokojným a ľahavým texasským nárečím.

Richard Sand a Frank Millin vošli do obytnej budovy. Rančera našli v miestnosti, ktorej by sa mohlo po našom povedať: denná obývací. Práve si utahoval remeň na hrubých kožených nohaviciach, z čoho sa dalo súdiť, že sa chystá na dlhší výjazd.

I keď sa nedalo povedať, že rančér prijal nečakaných návštevníkov bohvie ako vlúdne, Ri-

chard Sand snažil sa jednako tváriť čo najprívetivejšie.

— Ak ste došli zasa mátať s tým vaším petrolejom, moja odpoveď je tá istá, ako bola prvý raz: Svoje pozemky nepredám, čo by ste za ne hneď hory-doly sľubovali. Opustil som svoje pastviská v Texase, ale tieto, kým žijem, neprepustím nikomu, ani vám nie, pán Sand... — privíta svojich hostí Edgar Forester.

— Hej, o tom by som chcel s vami hovoriť, — priznal sa Richard Sand, — lenž mám pre vás nový návrh, ktorý bude azda prijateľnejší...

— Už som svoje povedal. Ani keby ste mi hneď zaplatili trojnásobnú cenu za pozemok! — ohradzoval sa rančér.

— Nie, nežiadam od vás, aby ste mi pozemok predali, — vysvetľoval Sand; — rozmyslel som si to... Dúfam, že o návrhu, ktorý vám dnes dám, aj keď ho hneď neprijmete, aspoň o ňom popremýšľate. Nechcem ani piad' z vašej pôdy. Pozemok ostane vám. Vy mi len pristánete na to, aby som smel na vašom území vrátať a hľadať naftu. Polovičný zisk z výťažku by, prirodzene, patrila vám...

— Tiež dobrý obchod! — zahundral Forester mali dostať polovicu! Smiem sa tomu aspoň zasmiať...?

— Je tu ešte ďalšia možnosť, — ponáhal sa s jednaním Sand. — Ak zadovážite potrebné prístroje a ubytovacie zariadenie, ja sa postarám o pracovné sily a odbytie, váš podiel by sa mohol zvýšiť na osemdesiat percent...

— Dost! Nie som zvedavý. Čo som povedal, som povedal. Hovorte si tomu, pre mňa za mňa, neprezieravá hlavatosť, hovorte si tomu, ako chcete, ale ja nikdy nepripustím, aby sa na moje pastviská dohrnula kadejaká petrolejárska čvarga! Poznal som také petrolejárske stredisko v Texase a viem, čo to bolo za peklo... A potom, kto mi zaručí, že zo Suchej doliny vytrýskne nafta?

Richard Sand sa chopil tejto otázky ako topiaci sa chytá slamky:

— Najistejšou zárukou je tuná môj inžinier Frank Millin, o ktorom ste zaiste nepočuli, že by mu nebolo hodno dôverovať, — vytrúšil zo seba s pokrytecky láskavým úsmevom petrolejár a obzrel sa na Franka skoro prosebným pohľadom.

Frank repchol ani obrvou a pery mal tuho zaseknuté. Hľadel na Forestera, ako by váhal... Sandov nedočkavý pohľad sa opäť uprel na rančera. Millin vystihol túto chvíľu a sotva badať ne pokrútil záporné hlavou. Ako zistil neskôr, Foresterovi tento nepatrný znak stačil.

Aby na Sandovo odvolanie sa na neho predsa len niečo povedal, odvetil diplomaticky:

— Naftu možno nájsť všade! Len treba vedieť, kde ju hľadať.

— Tak vidíte! — jasal Sand. — Tu máte náhľad odborníka, ktorého mi ne jeden podnik môjho odboru závidí...

Vtom, dverami zprava, vošla do miestnosti útla osôbka v jazdeckých nohaviciach a v čižmách. Prvý, kto ju zbada', bol Frank, lebo sa náhodou pozrel práve tým smerom. Inak by si ju vari ani on nebol hneď všimol, veď vklzla do miestnosti potichúčky ako myš... Frank sa zadíval trochu dlhšie, ako sa na prvé stretnutie patrí, na útlu hnedookú a neodolateľne milo sa tváriacu osemnásťročnú devu. Po pleciah dlhé tmavogaštanové vlasy, sviazané na zátylku krvavo červenou stuhou, lemovaly jej usmiatu opálenú tvár, na ktorej žiarila prirodzená sýto červená farba utešene formovaných perí.

Líca devy sa pod Frankovým temer vyjavenným pohľadom slabo zarumenily...

Richard Sand si vo svojej obchodníckej horlivosti vôbec nevšimol prítomnosť štvrtej osoby a pokračoval:

— ... a vedel by si náležite oceniť jeho vedomosti a schopnosti... Dúfam, že teraz už nebudete mať ani najmenšie pochybnosti o mojom návrhu, ktorý vám v krátkom čase môže vyniesť veľké bohatstvo.

Sand sa opäť obzrel pohľadom plným nádeje na svojho inžiniera. Frank to pobadal dosť zavčasu, aby stihol odpútať svoju pozornosť od rančrovej dcéry. A znova, len čo sa striasol na chvíľu Sandovho pohľadu, zavrtel záporne hlavou. Rančer, ktorému neušlo ani jeho prvé znamenie, teraz naň čakal.

Frank Millin, aby vyhovel svojmu zamestnávateľovi, práve tak ako prvý raz, odpovedal dvojsmyselne:

— Najcennejšie a najvzácnejšie skvosty možno objaviť práve tam, kde ich človek najmenej hľadá. — A jeho zrak sa znova začal zapodievať objavom, ktorý s jeho povolaním nemal nič spoločného.

Chvíľu bolo ticho.

Rančer sa tváril, ako by hútal. Až napokon prerušil tiesnivú mlkvotu:

— Nie. Neprijímam... Možno neskôr, až o celej veci dôkladne popremýšľam.

Sand si bol už natoľko istý svojím úspechom, že táto odpoveď ho priam zamrazila. No, hneď zasa nadobudol rozvahu a seabvedomie ostrieľaného obchodníka a povedal:

— Pevne verím, že nebudem dlho čakať na vaše rozhodnutie, ktoré mi dá za pravdu!...

Richard Sand bol presvedčený, že sa mu podarilo obmäkčiť tvrdú hlavu Edgara Forestera, a keď nie celkom, aspoň čiastočne upokojený odchádzal s Frankom Millinom do Green Valley.

Zabudli sme podotknúť, že prv, ako odišli, Frank Millin mal možnosť pri zdvorilostnej formalite vzájomného predstavovania nazrieť aj bližšie a hlbšie do hnedých očí Myriam Forestrovej, jedinej dcéry rančera Edgara Forestera.

A po niekoľkých slovách, ktoré si stihol s ňou úchytkom vymeniť, odchádzal vari oveľa spokojnejší ako jeho zamestnávateľ Richard Sand...

Kapitola piata.

Kto by si bol myslel, že štyria chlapi, ktorí v ten večer sedeli okolo hráčskeho stolíka vo výčape Sama Bradforda, nemajú záujem o nič iné ako o svoje karty, bol by sa mýlil.

Ono, totiž, aby sme si rozumeli, tento omyl v náhodnom pozorovateľovi by neskrsol ani tak z celkového výzoru ich surových tvári, ako skôr z ich zdanlivého pokoja a zo zdanlivej okolnosti, že tentoraz, hoci ich divé tváre neprezrádzaly bohvie aké skvostné vlastnosti svojich majiteľov, skutočne nemajú nič zlého za lubom.

Prostred stola mali postavenú fľašu pálenky, z ktorej popíjali práve len toľko, aby im pri ustavičnom fajčení nevyschlo hrdlo. A že by boli nezvyčajne shovorčiví, nedalo sa tiež o nich veľmi tvrdiť.

Prečo asi boli takí zamklí tito štyria divo a hlúpo sa tváriaci hostia Bradfordovho lokálu?... Boli vari tak veľmi unavení? Či azda viazol ich rozhovor preto, že sa ešte dosť dlho nepoznali a iba dnešná hra v karty ich dala do kompánie?...

Nie. Títo štyria sa poznali už dávno, a čo si mali povedať, povedali si už predtým, než vošli do Bradfordovho lokálu.

My sme ich nepočuli, pretože keď sa dohovárali v temravej kôlni iného zábavného salónu »U stratenej podkovy«, boli v nej sami a hovorili len tak hlasno, aby ich vonku nebol počuť.

A predsa ich niekto počul! Pravda, nie vonku, lež vnútri, v kôlni. Ktosi, kto ležal v úzadí za hrbou dreva a spal. Ako sa ta dostal?... Nuž, jednoducho tak, že v ten deň ráno, opitý do nemoty, chcel sa dostať do stajne krčmy »U stratenej podkovy«, aby si z nej vyviedol svojho koňa, a miesto do stajne zatúlal sa do kôlne, kde ho po márnom hľadaní koňa premohla únava z dvojdnovej a dvojnočnej neprestajnej pijatyky, potkol sa o klát, hlavu si poriadne trepol o poleno a viac mu ozaj nebolo treba, aby tvrdo zaspal. Keď ho zo spánku vyrušil rozhovor týchto štyroch potmehúdov, nebol ešte celkom pri smysloch. Bol iba v polodriemotách a ich slová plietly sa mu do sna, aký obyčajne snívame, keď sme už vyspatí, nad ránom, a ktorý je akýmsi zmätkom a smotaninou podvedomých predstáv so skutočnosťou. dejúcou sa okolo nás. Až neskôr, keď sa celkom prebral zo spánku, začal hútať, či to, čo počul, bol iba sen, alebo či to naozaj niekto hovoril.

Pri myšlienke, že by to mohla byť aj skutočnosť, hupkom vstal, schytil dokrkvvaný klobúk, ktorý za celý ten čas, čo spal, statočne

gniavil váhou svojho tela, a vybehol na dvor. Cestou sa zastavil pri studni napájadla, pochytil tam pohodené vedro, načrel doň čistej a studenej vody z hrantu a vylial si ju všetku odrazu na hlavu.

Po tomto osviežení začala sa mu vracaf jasná myseľ. Ledabolo sa poosúšal šatkou, dľaňami si prihladil vlasy, narazil klobúk na hlavu a hnal sa do stajne po koňa...

*

Frank Millin, len čo došiel z práce so Sandovho naftového poľa, ani sa nezastavil vo výčape, lež vybehol priamo hotelovým vchodom zo dvora do svojej izby.

Veselo si pohvizdujúc, shodil zo seba umastený a zaprášený pracovný oblek, dôkladne sa celý poumýval a oholil si bujné strnisko na tvári.

Bolo mu naozaj veľmi veselo a usmieval sa v zrkadle sám na seba. Jeho predpoveď sa splnila. Práca na šestorke s novou vŕtačkou trvala ešte voľačo vyše dvoch týždňov, ale jeho trepezlivosť sa oddala. Na šestorke vytryskol dnes mohutný prúd nafty, ktorý svojim mocným vztlakom dával tušiť, že ho nebude možno len tak skoro vyčerpať!

Richard Sand, podporovaný svojím druhým »inžinierom«, zlomyseľným a závistlivým Robertom Kaynom, vzdával sa už všetkej nádeje, že šestorka mu vynesie dajaký ošoh. Na ustavičné Millinovo naliehanie a uisťovanie povolil mu ešte týždeň lehoty, po ktorej v prípade neúspechu mala sa práca na veži číslo 6 zastaviť. Nechcelo sa mu už investovať viac peňazi na zdanlivo beznádejné podujatie.

Millin zvíťazil nad pochybovačnosťou a zlomyseľnosťou. Zo šestorky mu vytryskla nafta dva dni pred vypršaním lehoty. A stalo sa tak dnes.

Mladý inžinier posledné dva dni ani oka nezažmuril. Jednotaj bol pri veži a posledné noci, od mrku do svitu, kým robotníci spali, sám sa podobral na prácu pri ručnej vŕtačke. Krátko po východe slnka, keď už celé naftové pole znelo ruchom dennej lopoty, začalo to v sonde pod vežou číslo šesť hrozivo a zároveň radostne bublať... O chvíľu vybušil z nej mohutný kosiер špinavohnej mastnej tekutiny.

Tí, čo to videli, onemeli od úžasu. Na tomto poli ešte také čosi nevideli!

Frank Millin požiadal Richarda Sanda, aby mu teraz dovolil vyspať sa. A Sand od radosti z veľkého úspechu dal mu hneď štyri dni voľno.

Cestou do Green Valley stretol sa Frank s jazdcom, ktorý nosieval poštu z mesta na naftové pole. V dobrej nálade dal sa s ním do rozhovoru a medzi rečou sa od neho dozvedel, že Big Larry, ten dlhý pehavý Texasan, je už tri

dni v meste, vraj pije ako dúha a vystrája všetliaké veselé i menej veselé žartíky, pri ktorých nebodaj pre zdôraznenie efektu používa často svoje colty a streleckú zručnosť. Dosiaľ však — údajne — nikomu neublížil natoľko, žeby ho jeho príbuzní museli odprevádzať na poslednej púti. A že šerif si s ním nevie rady, lebo Big Larry všade, kde sa strážca zákona zjaví, sám sa mu ponúka do väzby, ak mu je šerif ochotný dokazať, že on bol ten, čo proti tomu alebo ohomu siahol za zbraňou prvý. A ešte vraj môže byť šerif rád, že mu ten pochabý texaský dlháň nerobí starosti s hromadným pohrebnom na obecné trovy, keď takého blázna, čo sa osmelo vyťiahnuť proti nemu revolver, iba názórne poučí, ako ho možno z ruky zasa hravo vystreliť, prípadne, ako možno schladiť kde-ktorú horúcu hlavu vetracími dierkami prestriehaného klobúka...

Tak voľajako zvestoval Sandov posol Frankovi najvzrušujúcejšiu udalosť posledných dní v Green Valley.

Frankovi Millinovi ťažko išlo do hlavy, že Larry Andrews, ktorý si predsa koná svoje pozitívne zamestnanie cowboya na Foresterovom ranči, môže sa nepretržite tri dni zdržovať v meste, a tým menej si vedel vysvetliť, — ak je pravda, čo hovoril posol, jeho čudné a pochabé správanie. Rozhodol sa, že Larryho ihneď vyhladá, len čo sa trochu obriadi.

Keď bol hotový s obliekaním, pričesal si ešte husté čierne vlasy, vzal do ruky klobúk a išiel do výčapu.

Opretý o pult, obzrel si starostlivo a pozorne celý lokál. Prevedčil sa, že Larryho tu niet. Zato však postrehol iné známe tváre. Nebolo mu treba veľmi dlho rozmyšľať, aby si spomenul, kde sa už s týmito štyrmi známymi tvármi stretol. Patrily zurvalcom, pred ktorými zachránil Larrymu život v ten deň, keď sa s ním soznámil... Ba nie! — až teraz si lepšie všimol — poznal len troch z tamtých chlapičov. Neból medzi nimi ten, ktorému vykopol z ruky revolver a ktorý mal prvý možnosť okúsiť tvrdosť jeho pästi a náhly prechod z každodenného života do ríše snov. Ten zaiste ešte sedí v chládku niektorej miestnosti so zamrežovaným obľokom a pre úmyselné a vážne ohrožovanie ľudského života asi sa z neho ani tak skoro nedostane. Jeho traja kompani, ako sa zdalo, nepocítovali veľmi dlho stratu člena svojho štvorlístka. Podobných dobrodruhov v strediskách, kde tiekla nafta alebo kde sa dolovalo zlato, bolo vždy habadej. A títo oplani, dobrodruhovia v horšom smysle slova, sorskupovali sa do väčších, či menších družín, ktoré im boly akousi zábezpekou a obranným bojovým útvarom pred zlobou počestnejších a spravodlivejších...

Frank zistil, že sú zabratí do hry a že si ho vôbec nevšimajú. Nezbadal totiž ich významný

pohľad vo chvíli, keď vkročil do výčapnej miestnosti. Inak by sa asi nebol tak bezstarostne obrátil k barmanovi s otázkou, či nevidel Larryho Andrewsa a kde by ho mohol nájsť.

— Predvčerom začal piť u mňa, ale odvtedy sa tu neukázal, — odpovedal Sam Bradford. — Totiž, nadvieha tak trochu mojej dcére Joan. Asi sa smrteľne urazil, pretože mu predvčerom, keď sa spil ako čik a začal jej tárať kadejaké nevkusné hlúposti, vylepila poriadne zaucho. Ja som pritom nebol, pretože Joan pozvala toho inak celkom sympatického dlháňa do obytnej hosťovskej, kde sa vraj celkom slušne a veselo bavili. Moja žena bola tiež s nimi a ona mi to aj rozpovedala. Vraj v družnej zábave Larryho častovaly, častovaly a núkaly, až ho samy opily. Moju dcéru to zaucho veľmi mrzí a rada by sa mu ospravedlnila... Počul som, že odvtedy pije a vystrája kadejaké bláznovstvá v krčme Jima Gardena a videli ho už aj v tom prekliatom brlohu »U stratenej podkovy«.

— Hm... — húpala Frank, — a Forester sa ešte po ňom nezháňal? Nedal ho hľadať?

— Pochybujem, že by našiel niekoho, kto by sa na to osmelil. A potom, ... neviem, čo je na tom pravdy, ale povráva sa, že Larry zastrelil Foresterovho predáka a zato vraj musel odísť...

— Fií! — hvizdol si krátko Millin. — V tom prípade by to bolo trochu zamotanejšie, ako som si...

Nedopovedal.

Za tým sa strhla zrazu akási trma-vrma, dupot a krik. Chlapí uskakovali a tisli sa všetkými smermi, aby sa dostali z priestoru, v ktorom, ako sa zdalo, každú chvíľu začnú fičať guľky.

Štyria ním už známi kompani, dosiaľ svorne hrajúci v karty, znevrady akosi sa znesvárili. Natoľko, že to išlo medzi nimi dotuha a v rukách sa im zjavily revolvery. Jeden z nich, ako by sa nechcel pridať ani na jednu z bojujúcich strán, ostal pokojne sedieť za stolom. No, kto by sa bol trochu naklonil, bol by pod stolom videl revolver zacielený k výčapnému pultu. Jeho traja spoluhráči našli si rýchlo úkryty za prevrhnutými stolmi z tvrdého a hrubého dreva, ktoré guľka z revolvera nemohla prestreliť.

Na jednej strane dvaja, na druhej jeden, spustili na seba paľbu v kolmej čiare proti pozdĺžnej rovine miestnosti. Strelba nemohla ohroziť nikoho, kto stál pri pulte alebo na druhom konci siene naproti.

Takto to teda narafičili títo oplani!... Spôsobilí zdanie, že sa poruvali medzi sebou, ale pritom dbať o to, aby nikto nemohol tvrdiť, že niektorá z ich guľiek náhodou zabľúdila a zasiahla niekoho, kto stál, povedzme, pri pulte. Narafičiť všetko tak, aby na nich padlo čo najmenej podozrenia, ak v zmätku niekto zavraždí

bezbranného človeka. Títo lotri celkom správne predpokladali, že z púzder vyletia aj revolvery viacerých osôb, inak nezúčastnených na boji, a podozrenie z vraždy bude môcť teda padnúť na hocktorého z hostí Bradfordovho lokálu.

Frank Millin sa obzrel práve vo chvíli, keď sa ozvaly prvé výstrely. Paľba bola taká hustá a nepretržitá, že nebolo možno rozoznať jeden výstrel od druhého...

Vtoto kosi z ustupujúcich sa potkol o hrbolatú dlážku a tiešnený ostatnými hosťami, cúvajúcimi z nebezpečného priestoru, stratil rovnováhu a celou váhou svojho tela sa zvalil na Franka. Frank, nepripravený na tento náraz, sa zatackal tiež a obaja padli svorne na dlážku pod pult.

Táto náhoda, či skôr šťastná náhoda, zachránila Frankovi život. Pretože, ako padal, tesne nad hlavou mu zahvizdla guľka. Vystrelil ju ten, čo ostal sedieť, aby mohol revolverom zpod stola zákerne vrazdiť.

Takto čertovsky to bolo dohovorené a tak by sa i bolo stalo, keby zákerník bol stihol znova zacieliť na ležiaceho Franka, a keby ho v jeho vražednom počínaní nebol vyrušil nový nečakaný výstrel odo dverí...

Na sekundu paľba umkla a všetko stíchlo.

Traja chlapí, čo naoko strieľali po sebe, pričom, prirodzene, ani jednému z nich sa neskriivil ani vlások na hlave, samotný výstrel odo dverí pre veľký hurhaj ani by si neboli povšimli, nebyť toho, že zbadali, ako ich za stolom sediaci druh znevrady mykol hlavou dozadu, ani čo by mu niekto tvrdým spodným úderom zavalil pod bradu, potom, ako bol nachýlený ponad stôl, odkväcla mu hlava na jeho plochú dosku.

Pod stolom čosi druzglo na dlážku. Bol to revolver, ktorý vypadol zákerníkovi z hrsti.

Chlap bol na mieste mŕtvy.

Z nevelkej tmavej škvvrny vprostriedku čela, presne nad koreňom nosa, dolu čelom bokom vyvrátenej hlavy stekal pramienok tmavočervenej krvi...

Toto náhle ticho, hoci netrvalo viac ako sekundu, usvedčilo vlastne výtržníkov z komédie, ktorej cieľom bol podlý úmysel a surový čin. Keby ich tak očividne nebola prekvapila smrť ich spoluhráča, možno by sa aj bol našiel niekto medzi návštevníkmi, kto by bol uveril, že títo traja naozaj sa medzi sebou poruvali. Veď predsa v takej strelbe, s akou sa do seba pustili, nemohli si všimnúť chlapa, sediaceho obďaleč, ako mu klesla hlava na stôl!... Ich náhle prekvapenie a súčasné zahriaknutie prezradilo, že každý z nich si všimá viac toho, čo ostal sedieť za stolom, ako toho, proti ktorému tak zúrivo a naoko poctivo strieľa.

... A po krátkej prestávke, čo trvala, ako sme už boli spomenuli, asi sekundu, tresly ďalšie výstrely. Revolvery, z ktorých tentoraz vy

letovaly guľky, štekaly od jediného vchodu z ulice do výčapného lokálu. Iba na kratučkú chvíľku sa rozrapotaly tieto dve pištole. Britké záblesky vyšľahovali nízko od bokov vysokého, nezvyčajne vysokého chlapa, ktorý vpálil do krčmy práve vo chvíli, keď Frankovi Millinovi hvízdla nad hlavou guľka vystrelená zpod stola.

Ten dlháň tam stál sfa osamelý stĺp, vetrom nahnatý trochu dopredu, napoly otvorenými ústami lapal po vzduchu, — zaiste bol veľmi udychčaný, — a zpod strechy dokrčeného stesona mu žiarilo akýmisi čudným svetlom priamo pred seba dvoje belasých očí.

Bolo po streľbe a po hurhaji. Všetky zraky sa snažily zistiť účinok posledných výstreliv.

A zistili toto:

Chlap, čo sedel za stolom so skrytým revolverom pod ním, bol mŕtvy. Ten, čo strieľal z úkrytu pri stene na strane dverí a bol teda ku vchodu obrátený viac bokom ako chrbtom alebo tvárou, držal nad hlavou obe ruky, jednu prestrelenú, druhú zdravú, a vyjavene hľadel na hrozivo otrčené hlavne dlháňových pištolí. A tým dvom, čo boli tvárou obrátení k dverám a k pehavému dlháňovi, temer až po koreničky vlasov skrytí za hrubou doskou prevrhnutého stola, nebolo inej pomoci, keďže svoje revolyvery práve v tej chvíli nechceli ani za svet vytrčiť, čo len na chvíľku ponad okraj hrubej dosky. Dozaista sa obaja pozabudli že prekvapená a zvedavá hlava je priam tak dobrým, ak len nie lepším cieľom ako ruka, ktorá stíska v hrsti nebezpečnú zbraň. A ich prekvapenie a zvedavosť trvaly asi veľmi dlho. Aspoň tomu pehavému dlháňovi sa to muselo tak dajako zdať, lebo, ako sme sa mohli neskôr presvedčiť na vlastné oči, nechcelo sa mu už ani zlomok chvíle čakať, až sa panstvu naproti uráči vytrčiť poprčky nad hlavu.

Či sa tí dvaja tvárili nadšene, že sa tak spoločne a odrazu sišli so svojim prvým kompanom na ceste do onoho sveta, či do pekla, nevieme. Lebo vidieť do tých vecí nie je už v našej moci...

Teraz by sme sa mali vrátiť k tomu, čo pomerne šťastlivo prežil pohromu a dosiaľ prikrčený za svojou barikádou, s rukami nad hlavou, konečne vstal a vystrel sa v celej svojej veľkosti. V očiach mu ešte vždy žiaril úžas a mlkva otázka. Pravdepodobne nechápal, prečo práve on má byť výnimkou, a popravde rečeno, nebolo to celkom jasné ani prizeraúcemu sa obecenstvu. Každému bolo nad slnko jasnejšie, že tí štyria patrili vedno a priam tak spolu ukuli plán na zákernú vraždu. Prečo teda robíš s ním takéto okolky a dávať mu milosť...? Trestať smrťou bez súdu dovoľuje zákon len dovtedy, kým útočník drží v ruke zbraň a niekoho ňou ohrozuje. Trestať týmto trestom bezbranného, čo aký zločin páchne z jeho svedomia, kým, pravda, nie je vypísaná odmena za jeho hlavu,

— označuje sa v názvosloví trestného zákonníka ako zločin vraždy... A odovzdať ho zákonu a súdu značí v mnohom prípade zmiernený, ba až nezaslúžene mierny trest. Prečo teda otáľal tento prisne trestajúci dlháň, keď zaiste sám vie, že teraz niet dôvodu ani zákonitého oprávnenia zabíť alebo, správnejšie rečeno, popraviť spoluvinníka zámernej a úmyselnej vraždy?

Ten dlhý pehavý Texason, — veď už sami beztak iste viete, že to nemohol byť nikto iný ako Big Larry Andrews, inak »strielaajúci blázon«, ako sa o ňom posledné tri dni hovorilo, — vedel však veľmi dobre, čo robí a prečo to robí. A že udelil čestnú výnimku práve tomuto oplavnovi, v tom nemožno ani tak hľadať, tobôž nájsť dajakú zvláštnu Larryho náklonnosť k občanom podľa ich výzoru zrejme pochodiacim až odkiaľsi zpoza južných hraníc Spojených štátov. Big Larry ho nechal nažive iba z toho jednoduchého dôvodu, že pre istotu potreboval niekoho, kto by hovoril, keby tak náhodou jemu samému nechceli uveriť, čo všetko si on sám vypočul v opitom polospánku asi pred hodinou v kôlni na dvore hostinca »U stratenej podkovy«.

Big Larry, ktorého tvár i celkový vzhľad nadobudly čoskoro opäť ľahostajný výraz, zvrtol si zručne oba cölty okolo ukazovákov, ešte vždy ohnutých v obrúčke okolo kohútika, vopchal hladko ťažké pištole do tvrdých kožených púzder a oba palce si zastokol za nábojový pás pod bruchom.

Až potom sa ozval a prerušil napäté ticho:

— Nejde vám do kotrby, prečo práve vám som nedovolil, aby ste sa ztadeto družne odpratali so svojimi kamarátmi?

Chlap, keď videl, že ho neohrozuje nijaká zbraň, nescelo spustiť o voľačo nižšie zdvihnuté ruky.

— Pokúsím sa vám to vysvetliť, — pokračoval pehavý Texason. — ... Tie pracky, ak vás veľmi bolia, môžete si spustiť celkom dolu. Inak, neradím vám, aby ste mali ešte dajakú búchačku pod pazuchou. Nebodaj by ste sa museli veľmi ponáhľať, keby ste tak chceli dohoníť svojich priateľov na ceste do pekla... Boli ste ku mne obrátený bokom, a preto som vám mohol bezpečne cieľiť na ruky. Tým ostatným, keby som sa aj o to bol pokúsil, bolo by to zaiste preletelo až do útroby...

Mexičan strúhol bolestnú grimasu.

Big Larry sa zaškľabil:

— Prepáčte za tú prestrelenú ľavú ruku, ale v tej náhlivosti, na môj veru, som nemohol presnejšie cieľiť! Pravú, ako vidím vám to ani len neoškreglo, — uznal si samolúbo pehavý dlháň.

Návštevníci lokálu, ktorí sa ešte pred chvíľou tiesnili v zmätku pri pulte a v náprotivnom priestore pozdĺžnej miestnosti, začali utvárať skupinky a kde-tu bolo počuť i tichý rozhovor

Big Larry sa konečne obzrel k výčapnému pultu. Keď sa jeho zrak stretol s pohľadom Franka Millina, slabo sa začervenal. Ani on sám presne nevedel, čo vyvolalo túto zmenu farby na jeho tvári. Možno sa tak trochu hanbil za to, čo za posledné tri dni navystrájal. A okrem toho bola tu ešte vec, o ktorej Frank Millin nevedel... I k tej sa dostaneme.

I Frank bol trochu v rozpakoch a bol rád, keď Larry opäť odvrátil zrak k svojmu zajatcovi a teraz už celkom pomaly, bez najnepatrnejšieho nádychu vzrušenia povedal:

— Myslím, že gentlemani budú aspoň trochu zvedaví, prečo sa tu znevrady strhol toľký buchot. Vy by ste im mohli o tom dačo porozprávať. Nože si sadnite tamto na ten stôl, aby vás lepšie videli a počuli...!

Mexičan zaváhal.

— Myslím, že som hovoril dosť jasne a pomaly, — riekol pokojne, no tým hrozivejšie Big Larry.

Zajatec poslúchol bez ďalšieho otáľania.

— Tak, — pokračoval Texasan tým istým tónom. — A teraz vytrúste zo seba, čo všetko som náhodou počul v kôlni »U stratenej podkovy«...

Chvíľu bolo ticho. Skupinky shovárajúcich sa hostí znova onemely. Mnohí z divákov, no najmä tí, čo na vlastné oči videli nedávno ruváciu, v ktorej Frank zachránil Larrymu život, už všetko pochopili a nebolo im čo vysvetľovať. No, kto vari najmenej chápal tento nečakaný shon a podlú nástrahu proti nemu, bol sám Frank Millin. Na Západe bol už, pravda, dosť dlho, ale dosiaľ nemal dajako veľa príležitostí zamiešať sa osbne do podobných nie práve najväčnejších príhodičiek a niekedy ozaj veľmi čudných a z ničoho nič vznikajúcich sporov. Vedel, že urážka môže vyvolať súboj, pri ktorom sa nestrieľa na poplach a naverimboha, to teda vedel, ale že by víťazstvo chlapa proti chlapovi, bojujúceho iba holými päsťami, mohlo v niekom vyvolať podlé vražedné úmysly, súboj strelnej zbrane proti nič netušiacemu bezbrannému, to mu nijako nešlo do hlavy. Podľa neho bola to najobyčajnejšia surovosť, akú človek môže spáchať, pretože to nebolo nič iné ako krvilačná pomsta! Nie, takto si nepredstavoval chlapov Západu, hrdinov spravodlivosti a počestnosti, ... nie, toto nemôžu byť oni; veď toto sú len kadejakí privandrovalci, odkundesi, dobrodruhovia, darebáci, — utešoval sa v duchu Frank Millin...

Big Larry medzitým prikročil k pultu a oprel sa oň chrbtom neďaleko Millina. Zrak mu ustavične tkvel na zajatcovi, ktorý sedel, nemálo nadudraný, na jednom zo stolov, asi tak vprostriedku miestnosti. Dlhý pehavý cowboy sa zjavne kochal v jeho bezradnosti. V kútikoch úst sa mu ihral prapodivný úsmev.

— Tak, čo? — vyzýval opäť. — Vám sa, tuším, zdá, že to tak skoro nebude?!

Mexičanovi sa akosi nechcelo s pravdou von. I keď vedel, že všetci prítomní budú svedčiť proti nemu a proti jeho trom nebohým partnerom, jednako sa mu len nechcelo priznať, že vražedný útok, ktorý sa im nezaveľa podaril, vopred schystali, a zaiste sa mu videlo, že zaplieraním si aspoň koľko-toľko pomôže z pazúrov prísneho rozsudku a trestu, čo ho čaká.

Gniavený neprijemne pichľavým pohľadom Texasana, konečne zo seba vysúkal:

— Nemal som s nimi nič spoločného... a ani v nijakej kôlni »U stratenej podkovy« som nebol...

— Sám? — dozvedal sa štipľavo Larry.

— Ani sám, ani s nimi! — vybuchol Mexičan.

— A kto všetko tam teda bol?

— Tamtí traja...

— A zkače to tak presne vieš, ty pes prašivý?

— Carramba!... Veď... vy ste... vy ste také čosi pove... povedali... — vyjachtal horko-ťažko zajatec.

— Carramba!... Tú kliatbu som už dneska raz počul a myslím, že som ju počul z tých istých úst a v tej istej kôlni, čo o nej vravím... Tak, vám sa nechce hovoriť... V poriadku.

Big Larry, medzitým čo hovoril, vytiahol revolver z pravého púzdra, vyhodil zo zásobníka prázdne nábojnice a nahradil ich plnými patrónmi.

— ... Počul som kedysi, že mlčať je zlato. No nerobte si zbytočné nádeje. Nehovorím to azda preto, že by som vám mal chuť zlatom platiť za vaše mlčanie... Ostatne, vy nie ste taký zarovitý osol, ako sa dáte. Viem, to je iba chvíľková rozladenosť. Veď vy sa čoskoro posbierate a poviete nám kratšiu súvislú reč...

Larry medzitým vytiahol aj druhý revolver a zamenil v ňom vystrelené náboje plnými.

Mexičan sa akosi čudne scvrkol v pleciach a úzkostlivo sledoval dlháňove pokojné pohyby.

Hostia na náprotivnom konci miestnosti nebudaj šípili, že Texasan sa chystá vyparatiť dajaký hrozne veselý žartík, a preto sa začali sťahovať do priestoru, v ktorom im nemohla ublížiť ani zo žartu vypálená guľka. A múdro urobili, pretože Larrymu ušetrili tak dve-tri slová, ktorými by ich bol vyzval preskupiť sa na opačnú stranu siene.

Zajatec na stole zaklipkal mihalnicami. Možno to bolo od strachu, možno aj od úžasného napätia nervov, čo u chlapov, zvyknutých hľadiť temer denne do tvári smrti, nie je to isté. Vše nepokojne mykol plecóm, tu zasa mu zacukalo v kútikoch úst, každú chvíľu urobil ne-

jaký zbytočný pohyb rukou alebo nohou, opretou o sedadlo stoličky, slovom, ako sa vraví, bolo mu z toho všetkého teplo.

A naproti nemu si pokojne stál ten prekliaty pehavý dlháň z Texasu, naplňal si pokojne prázdne zásobníky revolverov, a keď ich mal už naplnené, za živý svet sa mu nechcelo vopchať ich zasa nazad do púzder. Iba si ich jednostaj zvrátil okolo ukazovákov a ustavične mu húdol čosi o tom, ako si vraj človek sám škodí, keď sa nechce k dačomu priznať...

Big Larry pokračoval vo svojom monologu :

— ... Keby som bol na vašom mieste, verte, prisámbohu, by som toľko nehútal o tom, čo je už rozhodnuté a na čom sa nedá už nič zmeniť...

Rukoväte vrtiacich sa revolverov sa mu zrazu zastavily v dlaniach a obe hlavne ostaly trčať presne v tej rovine, ktorej predĺžený smer sa vrtal priamo do zajatcových nepokojných očí.

— Tak! Mohli by ste začať, — riekol Larry a odlepil sa od pultu. — Mne sa už viac hovoriť nechce, teraz prepúšťam vám slovo; ja koním, vy začnete...

Bola to posledná výzva. Zajatec to až veľmi dobre cítil. Priznajme mu to, dosiaľ sa celkom statočne premáhal prejaviť zbabelosť, avšak teraz, keď sa mu nepokojný pohľad zastavil pri dvoch nehybných telách jeho dvoch partnerov, až priveľmi ho oviala chladná hrozba smrti... Strach pred ňou bol väčší ako vôľa odpovedať a priznať sa. Rýchlo, skoro nesrozumiteľne zabrbtal :

— Vy ma... vy ma... chcete... te... zažiť?!

— Ani na rozume nemám! — odvetil s úsmevom Big Larry. — A opakujem to pred všetkými : Nestojí mi taký hockto zato, aby som sa preňho dostal do chládku alebo na šibenicu!

Na zajatcovi bolo badať, že sa mu trochu ulavilo.

— Dajte si dolu to sombrero! — velil dlháň zpod skúmvavo a šibenične huncútsky smrašteného obočia.

Poslúchol.

— A teraz si ho pekne-rúče narazte zasa na hlavu! — pokračoval Texasan. — Totiž, nepotrpiť si na to, aby ste sa mi azda s klobúkom v ruke klaňali; len som chcel vedieť, ako asi vysoko vám siaha temeno lebky, aby vás náhodou niektorá moja guľka zaživa neskalpovala...

Vtom už sa Andrewsove revolvery rozvravely.

Mexičan mal od strachu vyvalené oči a na celom tele ho schytila nepremožiteľná triaška. A pritom, ani čo by bol korene zapustil, s miestom sa nehovel...

Prvých päť guľiek mu prevrátilo skrz-naskrz vysokú klenbu sombrera asi v jej polovičnej výške; náraz šiestej už klobúk nevydržal a sletel mu s hlavy. No ani to ešte tomu prekliatemu strieľajúcemu bláznovi nestačilo!... Guľky hvízdaly na smrť prestrašenému zajatcovi ponad hlavu, tesne povedľa ušú sfa podráždené osy...

Takýto kúsok v Gren Valley ešte nevideli!

Frankovi Millinovi nebolo celkom po chuti Larryho vystatovačné a trochu aj chvastavé sebavedomie, ale toto bola vari jediná škvrna jeho inak skvostnej dobráckej povahy. Úbohého Mexičana začínalo mu byť už aj samému ľúto, i keď si uvedomil, že sa tento chlap, predtým nespratník a surový zurvalec, schopný hocikedy bez najmenších výčitiek svedomia vraždiť, teraz pokorný a chvejúci sa úbožiak, previnil vlastne proti nemu. Bol by sa ho, hádam, aj zastal, keby bolo zrejmé, že ho Larry tresce za jeho previnenie. Nebol to trest. Bolo to len trochu nezvyklé, ale účinné vymáhanie priznania, ktoré malo Larryho chrániť pred zákonom. Priznanie, ktoré malo povedať asi toľko, že Larry Andrews zabitím troch zákerníkov zabránil spáchať vo pred spoločne pripravovanú vraždu.

To bola vec Larryho a Frank sa nemal do toho čo miešať.

A ostatne, už ani nebolo treba zastávať sa utrápeného zločinca. Pretože keď Big Larry vyprázdnil do posledného náboja zásobníky oboch svojich pištolí a opäť pokojne, ako by sa až teraz chystal na hlavný výstup, začal si znova vyhadzovať prázdne nábojnice a nahradzovať ich plnými nábojmi, — úbohý lotor zabeďakal a priam žalostne zaprosil neústupčivého Texasana, aby, preboha, prestal, a že povie všetko, čo vie a na čo sa pamätá.

— Konečne múdra reč! — odľúkol si Larry a jeho pištole na badateľné Mexičanovo potešenie putovaly do púzder.

Viac ich nebolo treba vyťahovať, lebo zúbožený oplán rozprával tak pravdivo a úprimne, že i nechvejný pehavý texaský dlháň mu jednostaj nevdojak prikyvoval...

Kapitola šiesta.

Ešte v ten večer, keď odovzdali zúboženého zlosyna šerifovi, po vypočutí svedkov a po vybavení predbežných úradných formalít, mal Frank možnosť shovárať sa s Larrym medzi štyrmi očami. Neboli, pravda, v osobitnej miestnosti, ale stoly v Bradfordovom výčape boly od seba dosť ďaleko a okrem toho v blízkosti ich stola nikto nesedel.

Larry sa aj trochu ohradzoval proti tomu, keď ho Sandov mladý inžinier pozýval na pohár whisky k Bradfordovi, avšak napokon, keď si napochytr nevedel vyhútať obstojnú výhovorku a k pravej príčine sa okúňal priznať, svolil so šomraním, ktorému len on sám rozumel, a ktoré, keby sa bol srozumiteľnejšie vyslovil, bolo by vyznelo asi tak, že — ostatne, jemu je to jedno, a že ho vôbec nezaujímá, čo si o ňom kto myslí, a že nebude predsa utekať pred leďakými ženskými, keď ešte ani takého chlapa sa nenarodilo, čo bý bol on pred ním ušiel... — A takéto a podobné úvahy si jednoducho hundral, kráčajúc asi o krok pozadu tmavou ulicou povedľa Fránka, až kým sa pred ním neotvoril jasný rám dverí do výčapu, kde zrazu zmlkol, ani čo by mu boli jazyk utáli. I onen osamelý stôl vyhľadal on sám, pričom sa snažil dostať čo najďalej od pultu, len aby sa nemusel pohľadom otierať o barmana, ktorý bol dnes, zdá sa, naňho akýsi priveľmi zvedavý a každú chvíľu ho mal na pozore.

Po prvom poháriku, ktorý obaja vypili na dúšok, ozval sa Frank Millin :

— Možno mi poviete, že som veľmi zvedavý, ale počul som o vás zaujímavé veci, Andrews. Čo je na tom pravdy ?

Dlhý Texasan hľadel uprene sklopeným zrakom na čosi nejestvujúce na dne prázdneho pohárika, keď odpovedal :

— Neviem, čo ste počuli. Akože môžem potom povedať, čo je pravdivé a čo nie ?

— Predovšetkým to, že ste už tri dni v meste a nepracujete ...

— Mno, to je pravda ... — zahundral cowboy pomedzi zuby.

— A potom, — pokračoval Frank vo výsluchu, — povráva sa, že ste opustili zamestnanie pre akúsi roztržku s Foresterom ...

— A, ba ! — hodil rukou Larry, ako by chcel povedať, že je to nesmysel, alebo aspoň nie celkom tak, ako sa vraví.

— A čo teda ?

— Odišiel som od neho, to je pravda ... Ale s ním som nemal nič, nijakú zvláštnu roztržku ...

— A s kým ? ... S predákom ?

Larry sa pozrel konečne Frankovi do očí. Bol prekvapený :

— Tak vy to už viete ... ?

Millin prikývol :

A spytoval sa ďalej :

— Zabilí ste ho ... ?

— A to vám ký mámlas natáral ? To už zasa nie ! ... Len som ho poranil.

— A čo takého vás rozhašterilo ? — dozvedal sa inžinier.

— Ale, čo ! ... Škoda hovoriť ! ... Bol zvedavý, kto a ako mi tak dotkol tvár, a spytoval sa ma to spôsobom, na aký nie som zvyknutý a neviem sa k nemu celkom dobre prispôbiť ...

— Napálilo vás to a vytiahli ste naňho zbraň ?

— Eh ! Čerta som ja vytiahol ! Na také veci si dávam ja dobrý pozor, aby som nebol prvý ... On sa voľajako priusilovne hrabal za bambitkou !

— A tak ste sa do podobnej práce museli pustiť aj vy ...

Larry mykol plecom :

— Čo iné som mal robiť ? Ten chmuľo mal vedieť, že sa s podobnou haraburdou v ruke nemá so mnou čo zahrávať ... Aj Foresterovi som to tak voľajako vysvetlil.

— Prepustil vás ?

— Paroma ! ... Ja som odišiel, pretože ... pretože ...

— Prečo ?

— Pretože Forester si myslel, že ja som na vine. Tak som si svoje povedal, sbalil svoj krám, sadol na koňa a hybaj v čerty. Nemám vo zvyku dlho sa s niekym škriepiť ...

— O tom som mal možnosť dôkladne sa presvedčiť, — uznal Frank.

— Kedy ? — pozrel sa naňho vyjavene Big Larry.

— Dnes ! — odvetil s úsmevom inžinier.

Na chvíľku zmlkli, keď si znova uhli z naplnených pohárikov.

— Čo mienite robiť teraz ? — pokračoval v otázkach inžinier. — Ste bez zamestnania, z čoho chcete žiť ?

— Nejaké úspory mám, a keď sa minú, voľajaké miesto sa už len nájde ...

Frank Millin chvíľu premýšľal, či to vysloviť alebo či by nebolo lepšie predbežne o tom ešte mlčať a najst si na návrh vhodnejšiu chvíľu. Napokon sa predsa len odhodlal :

— Nechceli by ste pracovať pri nafte ?

Larry sa najprv prekvapene pozrel na svojho spoločníka, potom sa zchuti zasmial. A odpovedal :

— Ak tam možno jazdiť na koni a chodiť v čizmách s vysokými opätkami, tak možno hej ... — A znova sa rozosmial.

Frank odpovedal tiež s úsmevom :

— V tom prípade to, prirodzene, nie je možné. Vy vari dokázate pešo ísť len s koňa do krčmy a prejsť zo stajne do obytnej budovy a postel ...

— Možno je toho trochu viac, ale krk by som na to nedal, — zakončil Larry so smiechom.

Kým dopili, čo mali na stole, veľa si už toho nepovedali. Iba kde-tu utrúsil, raz ten, raz onen, nejakú poznámku o dnešnej rušnej udalosti. Na noc sa rozišli. Big Larry mal prenajatú izbu »U stratenej podkovy«.

V ten večer už viac nepil. Nevedno, či naň tak zapôsobila únava z prebdených a prehýrených troch nocí alebo či mu natoľko zaujaly myseľ udalosti dnešného dňa a napokon krátky a úsečný rozhovor s inžinierom Millinom...

Kapitola siedma.

Frank Millin za tie štyri dni, čo mal voľno, mal možnosť bližšie sa soznámiť so sympatickým cowboyom Larrym Andrewsom. Stretával sa s ním každý deň, obyčajne večer, keď ho mohol nájsť v daktore z tunajších štyroch výčapných lokálov.

Big Larry zabíjal dlhý čas a bezstarostnú zahálku najčastejšie hrou v karty a niekedy, keď ho už ustavičný poker omrzal a vyhral pri ňom náhodou dajakú väčšiu sumu, hodil stávkou zavše i na ruletu. No tento hazardný luxus si mohol dovoliť iba v dvoch zábavných podnikoch, ktoré mali okrem jedálne a výčapu aj osobitne oddelené herne so stolíkmi, navrchu potiahnutými zeleným plyšom; jeden z týchto hostincov patrili Jimovi Gardenovi, druhý sa hrdil ľonosným menom »Zlatý dol«. Zriedka ho bolo možno nájsť i v krčme »U stratenej podkovy«, v ozajstnom lotrovskom pelechu, kde sa sotva ktorý deň obišiel bez streľby alebo aspoň bez ruvačky, no odkedy sa v ňom po prvý raz zjavil Big Larry, ten pehavý dlhán z Texasu, ustavičný hurhaj v tomto brlohu akosi nápadne utíchol, čím nechceme povedať, že by v ňom boly naraz prestaly všetky výtržnosti; vyskytovaly sa hojne i teraz, no oveľa zriedkavejšie. A najmenej chuti šarapatíť a vystrájať neprístojnosti, zdá sa, mali návštevníci brlohu vtedy, keď sa v ňom ukázal ten »strieľajúci blázon« z Texasu. Lokál mal svojich stálych hostí, a tak nebolo veľmi treba iba kde-tu vkĺznuvších nových a neznámych návštevníkov, neoboznámených s tunajšími pomermi, upozorňovať na slušné správanie, aspoň v prítomnosti Larryho Andrewsa a vystríhať ich pred výbojnými chůfkami proti bezočivcovi, ktorý sa tak pohotovo vedel zamiešať do každej šaravary, páchnucej čo len trochu zločinom, a vyskúšať si v nej svoje prekliate strelecké umenie.

K Bradfordovi, u ktorého bývali hosťami zväčša cowboyi z okolitých rančov, chodieval Big Larry len vtedy, keď ho ta pozval mladý Sandov inžinier. Zrejme sa vyhýbal stretnutiu s Bradfordovou dcérou Joan, ktorá vo dne pomáhala obsluhovať hostí vždy, keď sa podávalo

jedlo, a niekedy aj pri výčape. Večer, len čo začalo byť v lokále dusnejšie a hrmotnejšie, Joanina práca sa skončila. V taký čas osmelil sa aj Larry, pravda, iba v Millinovom sprievode, vkročiť do hotelovej krčmy Sama Bradforda.

Raz večer, — bolo to v sobotu a bolo to v štvrtý deň Frankovej dovolenky, — nenašiel inžinier nášho Texasana ani v jednom z týchto lokálov. Že by si niekde vospával opicu, nechcelo sa mu veriť, pretože odo dňa, čo došiel do Green Valley, nevidel Andrewsa opitého. Ba čo viac, ako mu to potvrdili aj iní, čo mali možnosť vidieť na vlastné oči Larryho trojdenné garazenie, správal sa napodiv umiernené a triezvo.

Že by ho dnes opäť bola pochytila slabá chvíľka a išiel sa dakde poriadne napiť! . . . Nie. Ani v jednom z pospomínaných lokálov dnes nebol a nepil. Ostávala už len jedna možnosť, kde ho nájsť. . .

Bol to v celom mestečku jediný zábavný podnik, v ktorom sa aj tancovalo a ktorému sa všeobecne vpravde »dupáreň«.

A tam ho i našiel.

Sedel na vysokej stoličke pri bare tanečnej siene. Lavou rukou, v ktorej držal pohárik whisky, opieral sa o pult. Hoci sedel obrátený tvárou k vchodu, Frankov príchod hneď nespozoroval, pretože práve v tej chvíli bol až veľmi zahľadený do priestoru, v ktorom sa tiesnily a drgaly v rytme príserne škrekľavej hudby tancujúce páry.

Frank Millin kráčaľ pomaly k nemu a tentoraz leželo v inžinierovej tvári toľko priateľskej vľúdnosti a teplého úsmevu. Skôr by sa dalo povedať, že jeho zrak bol neochvejne prísny a jeho celkový vzhľad dával tušiť akési odhodlanie.

Nebolo možno čítať mu myšlienky, no jednako aspoň toľko sa dalo usúdiť, že ak osloví chlapa, ku ktorému tak odmerane kráča, neprihovori sa mu práve najprívetivejšími slovami. . .

Pehavý cowboy, ktorý mal do červena rozpálenú tvár od tanca a možno trochu aj od pálenky, zbadal Franka, až keď už bol celkom blízko pri ňom. Úsmev na jeho tvári, ktorý, ani čo by sa mal chcel rozšíriť na Frankovo privítanie, zrazu stúpol, ba skoro celkom zmizol, a miesto neho zjavilo sa mu v očiach prekvapenie. . . akási rozpačitá nechápavosť. . .

Skôr, než by sme sa rozpravovali o ton., čo sa odohralo v ďalších chvíľach medzi týmito dvomi chlapmi, vráťme sa o niekoľko hodín naspäť. Alebo, najlepšie vari bude, ak začneme hneď ráno toho istého dňa. . .

Frank Millin sa stretol so svojim zamestnávateľom, petrolejárskym podnikateľom Richardom Sandom, ktorý mu víťazoslávne a trochu

i škodoradosne oznámil, že má najlepšiu nádej na skoré podpísanie smluvy s rančerom Edgárom Foresterom.

Frank zprvoti nechápal náhlu zmenu v rozhodnutí bohatého dobytkára a zamrzelo ho, že ten starý poctivec, ktorý telom-dušou bol oddaný svojmu chovu ušľachtilého plemenného dobytká, dal sa takto ošmeknúť sľubmi rafinovaného obchodníka. Lebo keby aj bolo zaručené, že na pozemkoch texaského rančera objavia bohaté pramene nafty, kto by z nich mal najväčší zisk, bol by zasa len v týchto veciach nesporne skúsenejší a všetkými masťami mazaný obchodník Richard Sand. A keby sa podnik skončil nezdarom, kto by naň najviac doplatil, ak nie ten, čo doň vložil temer všetky investície? ... Richard Sand sa o nejaké väčšie investície ani len nesnažil. Možno by i bol dačo obetoval zo svojho majetku do riskantnej hry, keby sa bol rančer zriekol onoho pozemku za lacný peniaz, ako sa vraví, za facku.

Prvý Sandov pokus s kúpou zlyhal na celej čiare. Druhý pokus, ktorým sa obchod mal vyriešiť smluvným spoločníctvom, nepochodil o nič lepšie. Stalo sa tak čiastočne i zásluhou inžiniera Millina, ktorý, ako sme nedávno videli, dvojsmyseľnými poznámkami a posunkami podporoval rančera Forestera v odpore proti Sandovým návrhom.

Videl vtedy jeho pevné rozhodnutie, a preto mu dnes ťažko išlo do hlavy, že Sand si tak spokojne, sťa lačný po dobrom obede, mädlí ruky. Avšak čiastočne sa uspokojil i Frank Millin, keď mu Sand vysvetlil, že smluvu s rančerom sa mu ešte, pravda, nepodarilo uzavrieť, ale vraj Forester, ktorého pred dvoma dňami navštívil v sprievode Roberta Kayna, je už oveľa prístupnejší jeho návrhom.

Frank si upokojene oddýchol.

A spýtal sa svojho šéfa :

— A čo myslíte, že vplývalo na neoblomné predsavzatie a rozhodnutie toho starého dobytkára ?

— Predovšetkým čas, ktorý mal na rozmyslenie, — odpovedal Sand, — potom asi to, že bol so mnou Kayne, ktorý sa môjho návrhu zastával oveľa horlivejšie ako vy, a napokon ... napokon možno i tá okolnosť, že z Forestorových východných pozemkov v ostatnom čase už niekoľko ráz zmizly väčšie i menšie stáda dobytká ...

— Čiže vy s celkom pokojným svedomím zneužívate zločiny druhých pre svoj prospech a úspech. Banditi, čo okrádajú Forestera o jeho statok, miešajú vám do hry samé vysoké karty a vy im bez rozpakov svedomia pomáhate obohrať niekoho, kto nechce hrať s vami ... Takému voľačom sa nehovorí čistý boj a čestný úspech ...

— Chcete tým azda tvrdiť, že mám dačo spoločného s banditmi, so zlodejmi dobytká?! ...
— vybuchol jedovato Sand.

— Nič také netvrdím, — odvetil Frank, — neopovažujem sa na to ani myslieť, pretože by to bol vrchol podliactva. No jednako, i keď nie ste v spojení s tou bandou, dovoľujem si vám povedať to, čo si o vás už dávnejšie myslím a čo som vám už i neraz dal jemnejšie najavo: Dovoľm si vám povedať, že ste ...

— ... že som, — dokončil miesto Franka jeho chlebobdarca, — bezohľadný úžerník, chamtivec a podliak! Viem, viem, nič iné by ste mi ani vy nepovedali, — vravel Sand napodiv pokojne, bez badateľnejšieho rozčúlenia a zlosti. Takéto výstupy s Frankom nemával zriedka a zvykol si už na jeho priamosť, ba až bezočivú úprimnosť, s akou sa mu vedel vyznať so svojím náhľadom na každé čo len trochu nečestnejšie počínanie. V duchu mu dával Sand často za pravdu, no jeho nevybrúsená povaha bola už ustálená a ťažko mu bolo zriekať sa svojich osvedčených cestičiek za dosiahnutím zisku. Každý spor, ktorý vznikol medzi ním a Frankom, snažil sa sám utuľovať, pretože si vysoko cenil jeho schopnosti a nerád by ho bol stratil ako vynikajúceho odborníka, až vyprší smluva, ktorou sa mladý inžinier zaviazal pracovať v jeho podniku plné tri roky. Smluvný pracovný pomer mohol sa, pravda, prerušiť i za tieto tri roky, no iba po vzájomnej dohode zamestnávateľa so zamestnancom. Frank o zrušení svojho pracovného pomeru dosiaľ nežiadal. Pravdepodobne z vďačnosti, že Sand ho vytiahol z biedy, keď po skončení štúdií istý čas bol bez zamestnania ...

Richard Sand po chvíľke mlčania pokračoval:

— ... I to viem, že nie som nijaký anjel a vzor počestnosti, v tom, ostatne, máte čiastočne pravdu; ale možno ani vy nie ste tak celkom bezúhonný, ako si namýšľate. A ja, keby som nepoznal iné cestičky a nepoužíval iné spôsoby, ako sú tie, čo sa vám nepáčia a nazývate ich nečestnými a podlými, zaiste by som sa bol už dávno snažil striasť sa vás.

— Myslím, že by som proti tomu nič nemamietal, — odvetil Frank.

— A predsa o to nežiadate! A neželám si to ani ja. Vidíte, že si vás snažím čo najdlhšie podržať, popri všetkej vašej poctivej bezočivosti, ktorá mne, ako vášmu zamestnávateľovi, rozhodne nemôže byť príjemná. Buďte si istý, že od druhého svojho zamestnanca by som podobné vrtanie do mojich vecí a do môjho svedomia nestrpel!

— Načo mi to všetko hovoríte?

— Aby som vo vás vzbudil snahu prizerať sa na niektoré veci trochu shovievavejšie.

— V poriadku, — riekol Frank. — Nebudem sa vám viac vítať do ničoho, ak pristanete na to, aby som túto vec prijal ako poslednú; v ktorej ste mali dosiaľ moju spoluúčasť; ak sa vám chce súhlasiť s tým, že hocikedy, keď sa mi na vašom počínaní dačo znepečí, budem vám smieť dať ihneď výpoveď a zrušiť s vami smluvu o pracovnom pomere. Slovom, že ako môj zamestnávateľ nebudete ma nútiť pliesť sa spoločne s vami do vecí, ktoré páchnu podvodom...

— Ako viem, nič podobné som od vás dosiaľ nejako naliehavo nežiadal...

— Tým skôr môžete pristať na môj návrh.

Sand sa dostal do slepej uličky a vykrúcať sa pred Millinom nemohol a ani nechcel, lebo vedel, že mladému inžinierovi neprejde cez rozum ani svojou prefikanosťou. Čo iné mu ostávalo, ako súhlasiť?

— Vlastnou vinou dostal som sa ta, kde som nechcel, — vrazil. — Ale nejdem odvolávať to, čo som už povedal. Ak to silou, mocou chcete, môj súhlas máte.

— To nestačí, — namietal inžinier.

— Chcete to písomne?

— Hej.

Len čo podpísali smluvu, odobral sa Frank s poznámkou, že v pondelok znova nastúpi do práce.

Potom sišiel dolu hotelovými schodmi do výčapu a objednal si raňajky. Kým jedol, bol veľmi, veľmi zamyslený.

Po jedle, keď si vo svojej izbe zapálil cigaretu, konečne sa rozhodol. Vzal sedlo, sišiel do stajne a osedlal si koňa...

— — — — —

Edgar Forester ho prijal o čosi vlúdnejšie, ako keď tu bol prvý raz so svojím šéfom.

— Musí byť oľaj veľmi nedočkavý ten váš šéf! Len predvečerom bol tu a zasa posIELa vás. Ostatne, dobre, že ste prišli. Nie som si celkom istý, či som vašim posunkom správne rozumel.

— Neposlal ma k vám môj šéf. Prichodím sám. A mojim posunkom ste rozumeli správne, ak len ste nepristali medzitým na Sandove návrhy, — odpovedal Frank s počtívo podmanivým úsmevom.

Rančer sa zadíval skúmavo zpod hustých obrv na inžiniera.

— Predbežne som mu ešte nič nepodpísal ani záväzne nesľúbil. Jednej veci totiž dost dobre nerozumiem. Vy mi to možno budete môcť vysvetliť... Premýšľal som o tom, a čím ďalej, tým viac je mi to čudnejšie a záhadnejšie. Prečo ste mi dali vtedy znať, aby som nesúhlasil s návrhmi vášho šéfa? Veď predsa, keď sa to tak vezme, bola by smluva pre mňa oveľa výhodnejšia ako preňho...?

— Isteže, v tom prípade, že by ste vyťažili zo Suchej doliny naftu, hej. No, je v tom háčik, a to si veľmi dobre uvedomuje aj Richard Sand. Je to riziko! Či myslíte, že ako obchodník a starý chamtivec by vám inak toľko núkal? Nedajte sa nalapať! Lebo len vy si odnesiete následky nezdaru, ak vložíte do podniku celé svoje imanie...

— Nemusel by som doň vložiť všetko. Skúsiť by som azda mohol, — namietal Forester.

— To je práve to, čo by vás mohlo pomýliť a celkom zničiť. Nepreháňam, ak tvrdím, že by ste sa mohli dostať na mizinu.

— A to už ako? — nešlo do hlavy rančerovi. — Tri, štyri pokusné vrty nemôžu byť predsa také drahé...

— Hrávate v karty? — odpovedal otázkou Millin.

— Voľakedy som hrával. Teraz už iba zriedka a viac pre zábavu ako o nejaké väčšie sumy.

— Potom teda viete, ako je to, keď človek po prvej prehratej stávke v nádeji, že ju vyhrá nazad, kladie na stôl ďalšiu a ďalšiu, kým nevyprázdni všetky vrecká. S naftou je to priam tak, ak nie ešte horšie, pretože tu ide o vyššie sumy ako, povedzme, tri takom pokeri.

Rančer si počul dľaňou zamyslene bradu.

— V tom teda, zdá sa, máte pravdu, — povedal rozvážne a usmial sa. — Prečo potom prejavuje Sand taký záujem o môj pozemok?

— Pretože mu Kayne natrubil, že je tam nafta! A nech si Kayne tára, čo chce, ja tvrdím, že jej tam niet...!

— Prečo verí Sand viac Kayneovi ako vám? — dozvedal sa rančer, ktorý bol až veľmi opatrný, keď mu išlo o rozhodnutie prijať dôveru od niekoho, alebo ju sveriť niekomu, s kým ešte nemal dost možnosti bližšie sa soznámiť.

— Omyl!... ak dovolíte, — odvetil s úsmevom mladý inžinier. — Ani sám Sand nie je sväto-sväte presvedčený o jeho pravde. Keby mu tak veľmi veril, ako sa zdá, buďte si istý, že by vynaložil všetko úsilie a ponúkal by vám za váš pozemok cenu, okú by ste si len zažiadali. Sand sa nikdy nebojí pustiť z ruky hoc aj všetky peniaze, keď je presvedčený, že sa mu viac násobne vrátia nazad.

Chcel ešte dodať, že nebyť jeho mienky, možno by tak už aj bol urobil, avšak zháčilo ho pomyslenie, že rančer by si tento dôkaz mohol vysvetľovať ako samochválu, a radšej mlčal a čakal, čo na to Forester.

Starý cowman sa usmial a stisol mu ruku:

— Ďakujem vám za vašu radu. Bol som v rozpakoch a vaše slová, môžem povedať, vrhly mi do záhady trochu nového svetla. No, dúfam, nebudete mi zazlievať, keď si konečné rozhodnutie ponechám sám pre seba.

Millin, i keď sa mu nepodarilo presvedčiť rančera celkom o svojej pravde, cítil, že vykonal aspoň to, čo bolo v jeho silách.

— Pokladal som si za povinnosť vystrihať vás, — povedal trochu sklamané a trpké. — Ostatné závisí len od vás.

Skôr, ako načal posledné dve vety, otvorily sa dvere nad vnútorným balkónikom veľkej spoločenskej a prijímacej siene. Hore, za ohradou balkóna zjavila sa na chvíľu štíhla a útla postava mladej devy. Chvíľu postála na mieste, potom, opierajúc sa pravou rukou o balustrádu, kráčala pomaly dolu.

Obaja chlapi, zaujatí rozhovorom, zbadali ju, až keď pod jej krokom zavýzgaly drevené schody.

Frank Millin, ani čo by ho bol niekto podpichol, vstal rezko so stoličky, jemne a zdvorilo sa uklonil a pozdravil. Forester ju privítal strýmym a prísnyim pohľadom.

— Nemala by si toľko chodiť, Myriam, — káral ju poloprísne, polovľúdne. — Dnes si prvý raz vstala a už si viac na nohách ako v posteli!

— Ale, otec, veď už sa cítim celkom dobre, — odvetila deva, milo a zaliečavo sa usmievajúc. — Začula som neznámy hlas, a tak som bola zvedavá, kto ňa došiel navštíviť... — Povedala »neznámy«, no hodno podotknúť, že pravdivý bol pravý opak tohto slova a do siene ju prilákal »známy« hlas. Ten, čo ho počula prvý raz a dosiaľ naposledy asi pred tromi týždňami, keď bol u nich na návšteve Richard Sand so svojim inžinierom. Ono, pravda, odvtedy ho tiež počula, — no iba v duchu, — a dovoľme si to na ňu prezradiť, počúvala ho tak dosť často. Asi tak často, ako často znel v predstavách jej hlas Frankovi Millinovi. Porovnať, u koho sa tento prelud vyskytoval častejšie, nebolo možno, keďže to predbežne jeden o druhom nevedeli...

Frank, len čo ju zbadal, zaraz si všimol, aká je bledá. Neoklamal ho ani jemný nádych rumenca, ktorý sa jej rozliat po tvári, keď sa ich pohľady na chvíľu stretly. Bola Myriam azda ťažko chorá a teraz sa z choroby zotavuje?... Nie, nebola to choroba, lež akýsi úraz alebo dačo podobného, pričom musela stratiť veľa krvi.

Jej postava, krytá pred pohľadom zdola ohradou schodišťa, čoskoro sa ukázala Frankovmu zraku celá; na ľavej ruke, od lakťa po okraj krátkeho rukáva letnej blúzky, mala Myriam biely obvaz, ktorý zaiste pokračoval pod rukávom až k pazuche.

Frank a Forester, ako by na povel, priskočili k nej a podopierajúc ju s oboch strán, dovedli ju k stoličke, aby si čím skôr zasa sadla a neprepínala svoje chabé sily.

— Utrpeli ste dakajký ťažký úraz, slečna Foresterová? — spýtal sa Frank a pozrel sa nežne na toto útle krehké stvorenie.

— Ba čerta! Úraz! — odpovedal miesto nej otec. — Guľka to bola, milý pane, čo ju takto dorantala! Zasiahla jej tepnu a zaneveľa by bo-

la odkrvácala, kým došiel lekár a pomohol. Sami sme robili, čo sme mohli, ale úplne zastaviť krvácanie sme nevedeli. Nech tak príde lekár o hodinu, o dve neskôr, nenájde v nej už ani kvapky krvi...!

— A to komuže sa zachcelo strieľať na ženu? — čudoval sa Millin. — Kto to...?

— Kto! Kto!... Ten prekliaty dlháň Big Larry, čo vás sem minule dovedol aj so Sandom, ak sa naňho pamätáte...

— Ako?!... Big Larry?... Big Larry že to bol, vravíte?! — žasol Frank Millin. — To nie je možné! To bude zaiste omvl...

— Horkýže omyl!... Veď sám som bol pri tom...

— Nechápem! — zvolal ohromený inžinier. — Pre takého strelca, ako je Larry, le by bolo dakajkým potešením strieľať na bezbrannú slabú stvoru!... Nie, to mi nejde do hlavy...

Chvíľku bolo ticho. Prerušil ho Forester:

— Totiž, aby sme si rozumeli: Bola to nešťastná náhoda, ale jednako len musím naňho zúriť, keď si pomyslim, že Myriam mohla prísť o život... Big Larry mi poranil predáka, pretože ten mu nedal pokoj a ustavične si ho doberal narázkami na jeho ohavne dotččenú tvár.. Slovom, došlo to tak ďaleko, že chlapi siahli za zbraňami. Larry musel byť veľmi rozzúrený, keď necielil predákovi na ruky, ako to máva vo zvyku pri nevinnejších sporoch, lež vpálil mu to rovno do hrude. A to hneď odrazu dve guľky! Na šťastie, predákovo zranenie nie je smrteľné... Nahnevala ma táto Larryho chrockosť, i keď chlapi tvrdili, že predák vytiahol revolver prv ako on; nazlostený, pustil som sa doňho a vynadal som mu, čo sa doň vmestilo... A potom sa stalo to, čo sa nemalo stať. Ako tak stál predo mnou a počúval moje nádavky a hrešenie so zaťatými zubami, zrazu sa mi zzdalo, že mu v rukách, lenivo ovisnutých, čosi zacukalo, a mal som dojem, že ho omrzelo ďalej počúvať a chystá sa vytiahnuť proti mne zbraň... Vytiahol som revolver; či skôr alebo neskôr ako on, to neviem. Jedno je isté: Larrymu vyšľahol zponad púzdra blesk prv, než som stihol potiahnuť kohútik. A vtom sa vrhla predo mňa Myriam, ktorá za celý ten čas stála pri mne a pozorovala výjav, odrazila mi bokom revolver a guľka, čo mi ho mala vyraziť z ruky, zasiahla ju do ramena. Druhým výstrelom ma ten dlhánisko odzbrojil. Začal som sa starať o ranenú Myriam a prestal som sa ďalej zaujímať o Larryho, ktorý ešte v ten deň zmizol. Iba toľko mi odkázal, že veľmi ľutuje, čo sa stalo, ale on vraj zato nemôže...

Forester skončil a Millin sa zadíval do hnedých očí jeho dcéry. Bol to taký pohľad, že si ho nemohol nevšimnúť ani rozčúlený rančér.

— — — — —
To by asi tak stačilo, čo nám bolo treba vedieť, aby sme zaraz pochopili, prečo sa Mil-

lin tak čudne a prísne tváril, keď sa zastavil pred Larrym v tanečnom salóne.

Texasan nemal ani najmenšej potuchy o tom, čo všetko sa dnes o ňom dozvedel Frank Millin. Avšak inžinier nenapínal dlho jeho zvedavosť. Povedal mu to s mosta doprosta :

— Tak, vy ste taký blázon, že strieľate aj vtedy, keď v blízkosti vášho cieľa stojí bezbranná nevinná ženská?!... Navštívil som dnes náhodou vášho bývalého šéfa Forestera.

Larrymu to stačilo, aby mu zmizol úsmev s tváre.

— Nemienil som nikoho zabiť, — vysvetľoval. — A ona mi skočila do výstrelu...

— To je jedno! — odsekol podráždene Frank. — Mali ste si dať pozor! Viete, čo si za to zaslúžite?

Dlháň pustil pohár a skĺzol sa s vysokej stoličky.

Zastal si pred Franka a zahľadel sa mu uprene do očí, ako by z nich chcel čosi vyčítať.

— All right! — povedal potom, siahol obooma rukami na opasok s revolvermi, rozopál pracku a hodil ho na pult. — Keď to musí byť, tak poďme...!

Big Larry nie že by sa nebol vonkoncom vyznal v pästiarskych zápasoch, lež bola tu iná okolnosť, ktorá ho čoraz viac tísila do obrany, takže sa nezmohol ani len na jeden poriadny výpad proti svojmu sokovi: Nevedel si rady s Frankovým hbitým uhýbaním a bezchybným odrážaním jeho útočiacich pästí. Jedinou výhodou, ktorá mu dovoľovala aspoň dlhšie sa brániť, bola nezvyčajná dĺžka jeho rúk, ktorými udržiaval prudko a mocne dorážajúceho Millina v patričnom odstupe od chúlостivejších miest svojho tela. Ale i jeho ruky čoskoro ochabli pod tvrdými údermi pästí tohto mrštného siláka z Východu. Nečakane prudký úder do lakťa vyradil mu na chvíľu z boja jednu ruku, ktorá mu stúpila a bezvládne ovisla pozdĺž tela. Táto chvíľa stačila Frankovi na to, aby dočiahol pästou Larrymu na žalúdok a na bradu. Chlap, dlhý bezmála dva metre, zvalil sa sťa podlomená trstina v bezvedomí na zem.

Keď sa prebral z mrákot, našiel sa na posteli v izbe svojho soka a premožiteľa. Frank sedel za stolom a pozoroval jeho návrat do života. Opasok s revolvermi bol pohodený na posteli vedľa Larryho. Millin sa ho teda nebál ani teraz, keď ho verejne potupil a zbil. Dokonca sám ho doniesol na pleci z tanečného lokálu až sem!

Zdvihol sa na lakte. V rukách ho zabolelo, že by bol zvýskol! Premohol bolesť dotlčených svalov v predlaktiach, na ktorých vari nebolo za piad' reudretého miestečka, a s tlmeným zastonaním sa posadil.

Pozrel sa na Franka a jeho prvé slová boli:

— Je to v poriadku. Dali ste mi, čo som si zaslúžil. Nikomu inému by sa to asi nebolo podarilo. Takto mám aspoň čisté svedomie, že som si svoju nejakosť odpykal.

— Veď nič iné som ani nechcel, — odpovedal Frank, — len vás poučiť, aby ste si na budúce dávali lepší pozor tam, kde v okolí vášho dostrelu sa nachádzajú aj nejaké ženské.

Big Larry sa uškľabil.

— Mám taký prekliate dotieravý dojem, že nejde ani tak o »nejaké ženské« ako skôr o spanilú devu menom Myriam...

— Ak vám nestačilo, môžem vám ešte soperár nasekať..., — vyhrážal sa nevelmi hrozivo a s rozpačitým úsmevom Millin.

Larry, ako by si vyhrážku nebol povšimol, začal o inom:

— Tak si myslím, že sme teraz vyrovnaní, a mali by sme si podať ruky, prirodzene, ak nemáte nič proti tomu...

A inžinier odpovedal:

— Som proti tomu... aby sme sa i naďalej oslovovali ako neznámy s neznámym, a aby ste sa mi odteraz neopovážili povedať »pán Millin«, ale radšej iba »Frank«...

— A keď vy si dovoľíte osloviť ma inak ako Larry, nečudujte sa, ak vám vzápätí budú hvizdať guľky okolo uší, bohuprisám, že vám vyparátim ten žartík!...

Tak sa skončil spor dvoch rivalov. Vrávi sa, že priateľstvá po bitke bývajú najtuhšie...

Ka... na.

Richard Sand se'el pokojne rozvalený v čalúnenom kresle, ktoré sa priam prepychovo vynímalo vo svojom prostredí. Bola to akási úradná miestnosť, kde býval a vybavoval si svoje obchodné veci majiteľ naftového poľa, keď sa tu zavše na niekoľko dní ukázal. Druhým ob- stojnejším kusom obývacieho zariadenia medzi kadejakými debnami a haraburdami, premene- nými na nábytok, bola posteľ. Teda, kreslo a posteľ. Bolo vidieť, že naftársky podnikateľ si na nič toľko nepotrpí ako na svoje osobné te- lesné pohodlie. Stôl pred ním bol tiež iba z deb- ny, ktorej tri pozdĺžne strany boli odrazili, po- slednú, aby sa nepovedalo, trochu ohobľovali, dve bočné steny uhlopriečnymi latami upevni- li, — a potrebný kus nábytku bol hotový! Osta- ne, nebolo ani veľmi treba bohatšieho zariade- nia v tejto búde, pretože Richard Sand zjavoval sa v týchto miestach o'raj veľmi zriedka. Oby- čajne to musela byť len dajaká výnimočnejšia udalosť, čo ho sem prilákala z Green Walley.

A tak to bolo i teraz.

Dnes navrátili nový prameň, z ktorého vytryskol mocný prúd nafty...

Práve si zapaloval cigáru, keď do dverí vkročil inžinier Millin.

Pokynom ruky, v ktorej držal fľašu, chystajúc sa naplniť prázdny pohár, ponúkol svojho hosta, aby si sadol na debnicu, prevrátenú hore dnom. Potom vliadol do seba na dúšok hodnú dávku whisky, pričom mu ani na um neprišlo ponúknuť hosta, a začal:

— Ako už možno viete, na štrnástke vystrekla dnes nafta. Vy ste tvrdili, že skôr by sme mohli prevítať naskrz zemeguľu, ako vyčucať z toho kopca čo len kvapku petroleja... Tentoraz to Kayne s vami vyhral!

— To sa ešte uvidí, — riekol zamyslene Frank.

— Akože? Čo tým chcete povedať?

— To, čo som už raz povedal: že z toho prameňa veľa zisku mať nebudete.

Sand si potiahol s cigarety a blažene preriekol:

— Prúd nafty je prinajmenej taký mohutný, ako bol na šestorke.

— Lenže šestorka začala chrliť naftu pred piatimi týždňami a dnes jej nechľi o nič menej ako v prvý deň.

— Chcete tým opäť hlavato tvrdiť, že štrnástka je plytká?

— To som nikdy netvrdil. Zle si pamätáte moje slová. Dovoľte, aby som vás opravil: Pod vežou číslo štrnásť môže byť nafty viac ako pod hocktorou inou v celej tunajšej oblasti...

— Potom teda...?

— Viac vrtoch v celom okolí i v okolí kopca oboznámilo ma s geologickým složením pôdy a som presvedčený, že nie je možné, aby prameň, ktorý navítate na onom kopci, mohol mať dostatočný spodný tlak. Ak vám z tej hlbokkej sondy potečie nafta dlhšie ako týždeň, zjem si klobúk!

— Len pozor, aby som to neprijal ako záväznú stávkku, — upozorňoval trochu rozčúleného Millina jeho zamestnávateľ.

— Som presvedčený, že ani v tom prípade by ste nemali príležitosť smiať sa mojej prehre. Sand si opäť nalial whisky do pohárika.

A pokračoval:

— Prečo sa tak zanovito staviate proti Kaynovi? Treba mu uznať, že je tiež tak trochu odborník v týchto veciach, i keď nie priam taký ako vy.

— Podľa čoho, ak sa smiem spýtať, posudzujete jeho odborné znalosti? — opýtal sa Frank hlasom, v ktorom nevedel celkom dobre stlmiť posmešný tón.

— Kayne nie je odborne vyškolený, to je pravda, ale má v týchto veciach niekoľkoročné skúsenosti a i tie veľa zavážia.

— Často viac ako odborné školenie, — dodal a prisvedčil Millin. — No, pri chlapovi, ktorého sa tak zas... te, ťažko hovoriť o nejakých vzácných skúsenostiach. Ako viem, hľadal kedysi naftu na vlastnú päšť, s vlastným kapitálom. Prečo sa dal potom do vašich služieb? Na takýto krok sa odhodlá súkromník len vtedy, keď vidí, že už všetko stratil a nemá nádeje získať to nazad. Neúspech ho stíhal za neúspechom a keď už bol, ako sa vraví, na holej dlani, povedal si, že vari lepšie bude hazardovať a nesmyselne utrácať majetok niekoho druhého. Slovom, skúsenosti má, ale so skúsenosťami, pri ktorých sa naučil len toľko, že vo svojich podujatiach nič nezískal a nevyzval sa v nich, ešte nikto nikomu a ničomu nebol na osoh.

Sand chvíľku hútal, ako by nestačil sledovať súčasne s Frankom jeho slová.

Potom namietol:

— Zaist. nepopriete, že na deviatke je bohotý prameň. A to je Kaynov objav!

— Hm! — usmial sa opovržlivo Frank Millin. — To teda nesporne je... I slepá kura nadržabí na zrno.

— Nie je to celkom tak, ako vravíte, pretože v oblasti deviatky vy ste sa predtým ani len nepokúšali vrtať.

— Možno i k tomu by bolo časom došlo, — poznamenal záhadne Millin.

— Akože?... Nerozumiem vám...

— Nebolo nijakým umením objaviť prameň v oblasti deviatky. A keď už silou, mocou chcete vedieť, prečo som tam pred Kayneom nevítal ja, tak vám to vysvetlím: Deviatka je bohatý prameň, ale mohol byť ešte bohatší. Totiž, aby ste mi rozumeli. O tom, že v oblasti deviatky môžu byť bohaté pramene nafty, vedel som už dávno pred vašim slávnym Kaynom. No nemal som smelosti vítať prv, kým dokonale nepreštudujem složenie pôdy, aby som naftu zbytočne nevyčerpával slabšími prameňmi, čím by, prirodzene, ochabol jej vztlak na hocktorom inom mieste.

Sand prerušil inžiniera otázkou:

— Keď ste to vedeli, prečo ste sa mi o tom ani slovom nezmienili?

— Pretože poznám vašu chamtivosť a viem, že by ste vo svojej nedočkavosti nevedeli obeť trochu času na hľadanie najvýnosnejšieho a najtrvanlivejšieho prameňa. Keby som to bol odmietol urobiť ja, boli by ste si ta poslali niekoho iného.

— Myslím, že pozemky sú moje a môžem si na nich vítať, kde sa mi zapáči, — odvrkol nevlúdne Richard Sand.

— Ale to je, prepáčte za výraz, zločin proti prírode, hazardné rozkrádanie a vykorisťovanie prírodného bohatstva. Príroda nám ho nedáva preto, aby sme ho hrabali oboma hrsťami, pri-

čom väčšia časť nám unikne pomedzi prsty. Treba ho brať rozvážne, aby sa nepresypalo, ani neprelialo...

Sand si prehodil nohu s kolena na koleno a pripálil si vyhasnutú cigaru, s ktorej prudkým pohybom ruky nevoľky odrazil uhlík.

— Pozrite sa, Millin, — pokračoval potom v rozhovore, — nie je to jedno, či navrtám desať... pätnásť menej výdatných prameňov, alebo či navrtám jeden výdatný, ktorý, napokon, nemusí mi za ten istý čas vyniesť toľko zisku ako všetkých desať alebo pätnásť dovedna...?

— Hej, to je celkom váš spôsob myslenia! — usmial sa pohŕdливо sarkasticky Frank. — Iný už ani nemôže byť, pretože nevidíte nič iné ako zisk a zisk a zisk! Ide vám len o to, aby ste si čím skôr nadžgali svoje lačné vrecká... Bohaté ložisko, z ktorého by ste mohli mať aspoň päťdesiatnásobný úžitok, zničíte svojou chamtivou prenáhlenosťou. Keby ste ho len zničili a využili! Ale vy ho vyplienite, vydrancujete, pričom množstvo hodnôt necháte nevyužitých. Zasaňtročíte poklady pažravým a surovým rozbijaním pokiaďnice... Vy máte naftu teraz, a to vám stačí... Na to vôbec nemyslíte, že z tohto bohatstva môže mať ošoh ešte niekoľko generácií po vás? Nemyslíte na to, že v naftě je budúcnosť a že naši potomkovia nás budú preklínať, keď im ju takto ľahkomyselne preháďákame?... Zaiste nie je vám celkom neznáma vedecká teória, že vznik naftových ložísk v zemských hĺbkach pochodí už z prastarých dôb a že v terajšom ustálení zemskej kôry nová nafta sa už netvorí. Čiže nijaké zásoby nie sú nevyčerpatelne, ani tie, čo ich nám dáva príroda! Ak chceme, aby i naši potomkovia smeli dačo vyťažiť z bohatstva zeme a zužitkovať ho, musíme čerpať tieto dary racionálne a nie chamtivo, egoisticky...!

Na Sandovi bolo vidieť, že za celú tú chvíľu, čo Millin takto hovoril a čoraz viac sa rozohňoval, premáha stupňujúce sa rozčúlenie a výbuch zlosti. Videlo sa mu, že toto je už predsa len priveľa, aby ho jeho podriadený takto počúval, čo smie robiť a čo nie! Zlosť mu už nedovoľovala ani uvažovať s vypočítavosťou úlisného obchodníka, ktorý radšej prehltnie nejednu horčú pilulku, než by mal stratiť výnosný obchod alebo schopného zamestnanca, z ktorého umu a práce vlastne žije. Podnietený čiastočne aj ostrou pálenkou, ktorej účinok sa začal práve prejavovať podporovaním jeho sebavedomia a chúlóstivo urážlivej márnomyseľnosti, oboril sa surovo na svojho inžiniera;

— Nenajal som vás preto, aby ste mi robili vedecké prednášky, lež preto, aby ste mi hľadali pramene nafty. Ako si s ňou potom gazdujem ja, to nie je vaša starosť. A nič vás do toho, čo by som ju hneď potrubím vlieval rovno do mora. Ak sa vám moje spôsoby nepáčia,

mali ste si ísť za univerzitného vedca a nie tam, kde sa nepeštuje veda, lež obchod...

Millin ho prerušil a skromne poznamenal:

— Od vedca mám ďaleko a s obchodom nemám nič spoločného. Som inžinier a prípadne, ak sa možno vyjadriť tým slovom bez samochvály, odborník na naftu; som úradník a zamestnanec svojho zamestnávateľa...

— Práve preto! — vybuchol zúrivo Richard Sand. — Teda robte to, čo vám káže vaše povolanie a ja ako váš chlebobdarca! — vyrazil naduto a priam tak zakončil výlev svojej jedovatej namyslenosti: — Môj podnik predbežne nie je taký veľký, že by som si mohol dovoliť zamestnávať duchovných poradcov a domácich kazateľov...!

Frank vstal, z úst mu si vydýchol a povedal:

— Ak som vám nepohodlný, veľmi rád vám zmiznem s cesty... A ostatne, nemá význam ďalej to preťahovať. Prijmite maju výpoveď a vedzte, že dnešným dňom prestávam byť vaším zamestnancom.

Richard Sand sa zrazu zháčil ako obarený a chcel ešte čosi povedať, ale bolo prineskoro chlácholiť Franka Millina, o ktorom vedel, že vo svojich rozhodnutiach je neoblomný. Pochopil, že niet pomoci a prostriedku, ktorým by inžiniera donútil ostať, a preto si ešte aspoň uľavil chrapľavým, podlomeným hlasom:

— Chodte si teda v čerty...!

A Frank ešte v ten deň večer stretol sa s Larrym Andrewsom vo výčape Bradfordovho hotela.

Kapitola deviata.

Edgar Forester vrátil sa s pastvísk veľmi namrzený. Na obchádzke bola s ním aj jeho dcéra Myriam, ktorá dnes po zotavení z nebezpečnej rany prvý raz sadla na koňa. Ledvaže včas ráno vytrieľili z ohrady okolo obytných budov a stajní do širej prerie a ubehli cvalom niekoľko míľ, stretli sa so skupinou štyroch cowboyov s východných pastvísk; chlapi náhlili do ranča upovedomiť Forestera o tom, že tej noci zmizlo mu veľké stádo dobytky. Okradli ho vraj oň neznámi banditi.

— Do sto hromov pekelných! — zakľal rančer, vrcholne nazlostený, pretože zmiznúvšie stádo bolo jedno z jeho najpočetnejších a najlepších. — A to ste im nevedeli zahrať poriadne do tanca?! Na kýho paroma nosíte búchačky, keď neviete, že sú v nich aj náboje? Alebo ich máte drevené, aby ste si nimi náhodou neublížili?

Cowboyi trochu zahanbene sklopili zrak na šije koní, avšak jeden z nich jednako sa len osmelil ospravedlniť seba i ostatných:

— Pustili sme sa do nich, šéf, bohuprisám, ako sa patrí, ale tej čvargy bolo priveľa proti nám...! Bill Gibson, Slim O'Neil a Kirk Bailey na to doplatili. Prekvapili nás a kým sme si našli úkryt, odkiaľ sa dalo ako-tak proti tým oplanom strelať, ešte i trom z nás uštedrili po kúsku olova. I ja sám som ranený...

Rančera zaraz prešla zúrivosť, keď si lepšie všimol krvavé obvazy svojich cowboyov, z ktorých dvaja len-len že sa držali v sedle.

Ihneď im rozkázal sostúpiť s koní a Myriam sa podobrala na ošetrenie ledebolo obviazaných rán. Na tento cieľ jej poslúžila príručná lekárnica, ktorú brala so sebou vždy, keď sa vybrala s otcom na obchôdzku po pastviskách, od stáda k stádu, kde veru dosť často bolo treba ošetriť rozmanité zranenia cowboyov, pochodiacie nie vždy práve od strelby...

— Banditi sa s nami dlho nezapodievali, — pokračoval cowboy, ktorý hovoril za všetkých. — Len čo zistili, že nie sme schopní pustiť sa s nimi do otvoreného boja a prenasledovať ich, obrátili svoju pozornosť k stádu a hnali ho preč.

— Neboly vám známe ich tváre? Nezapamätali ste si ich? — spytoval sa rančera.

— Bola tmavá noc, a potom, vravím že nás prekvapili. Museli si viesť kone za uzdy aspoň dobrú miľu... Okrem toho, zazrel som jedného v žiare vatry, a ten mal tvár zastretú šatkou. Myslím, že boli zamaskovaní všetci... A jeden z nich, ale možno sa mýlim, potme človeka často klame zrak... mal som dojem... bol totiž akýsi veľmi dlhý... vyzeral ako..., keby som ho nepoznal ako poriadneho chlapa, povedal by som, že vyzeral ako...

— Čo? Ako vyzeral? — dozvedal sa netrepežlivo Forester. — Veď to už konečne vyjachtíte zo seba!

— Počta dĺžky by som bol povedal, že je to Big Larry, ale ten je, tuším, predsa len o voľačič vyšší...

Rančera sa zahryzol do pery. Nerád tomu veril, čo ako sa zlostil na svojho bývalého cowboya. Smraštil čelo a vybuchol:

— To by ešte tak tomu pehavému dlháňovi chýbalo!... Nikto nemá na čele napísané, že sa raz nemôže spustiť na nečestné chodníčky. V tom prípade, čarostrelec — nečarostrelec, sám by som si to s ním vybavil. Beztak má u mňa čosi na rováši! — vyhlásil namrzený Forester a zadíval sa na svoju dcéru, horlivo sa zapodievajúc obväzovaním ranených cowboyov.

Cítila jeho uprený pohľad a posledná poznámka jej zaujala myseľ. Pozrela sa na otca.

— Dúfajme, otec, že tento tvoj úsudok je prenáhlený. Nič nie je vylúčené, ale mne sa akosi nechce veriť, že by Larry bol schopný na niečo podobné...

— Večná ženská zhovievavosť! — odvetil Forester. — Tebe najviac ublížil a ty sa ho naj-

viac zastávaš... Povedzme, že by ten pehavý dlháň nebol na to schopný so svojim prirodzeným odporom k zločinu. Ale čo, ak to má byť, povedzme, akýsi druh pomsty? O tom, ako chladnokrvne sa vedel Big Larry pomstiť komu, vieš toho viac než dost...

— Ja tak viem, že pomstiť sa vedel iba zlým, nečestným ľudom, — namietala Myriam, — čiže vedel iba trestať. A to nie je to isté. Ostatne, tebe by sa ozaj nemal začo pomstiť. Neublížil si ty jemu, lež on tebe... hoci... nevoľky. Či ti neodkázal, keď od nás odchodil, že ľutuje, čo sa stalo a že on zato nemôže...?

— Laľaže ju, osôbku útlocitnú, čo nepripustí zlého slova ani na tých, čo jej ublížili! — zvolal naoko káravo Forester, no v duchu bol akosi rád, tejto milej vlastnosti svojej dcéry. — Poveril ťa vari ten čarostrelec, aby si mu u mňa robila advokáta?!

Myriam bez odpovede schytila sa do ďalšej práce, lebo jeden z jej čakajúcich pacientov zastonol od bolesti. Bolo na ňom vidieť, ako húževnato odporuje náporu mdlôb, čo sa ho pokúšaly každú chvíľu premôcť. Čoskoro ukrutne štipľavá bolesť po dezinfikovaní rany nedovolila mu zamdlieť...

Forester už ďalej ani nešiel. Na dnešný deň mal toho práve dost. Keď tak všetko porátal od chvíle, čo mu začal miznúť statok, ostávala mu z jeho voľakedajších stád ani necelá tretina. To už bolo priveľa aj na jeho možnosti nahradíť sem-tam nejakú tú stratú zo svojho značného imania. Je pravda, keby aj bol hneď stratil všetok svoj statok, nebol by sa dostal celkom na žobrátku palicu, ale bol by musel začínať odznova, ako sa vraví, od piky... Teraz ešte náhradu za zmiznutý statok prikupovať nemohol a ani nechcel. Musel čakať, kým sa nevydátra a neodstráni tá banda zlodejov dobytká...

Celou cestou domov, asi o päť dĺžok koňa pred skupinou svojich cowboyov, medzi ktorými sa niesla v sedle aj jeho dcéra, hútal o posledných neprijemných udalostiach, čo sa tu pomerne v dosť krátkom čase odohraly. Po prvé, ťažko mu bolo smieriť sa s toľkou stratou svojho majetku, po druhé, nedalo mu pokoja podozrenie, že Big Larry, aby sa mu pomstil, pridal sa na stranu banditov... Od jedného z cowboyov, čo prežili boj so zločincami dnešnej noci, dozvedel sa totiž ešte i to, že Big Larry sa zdržuje nepretržite v Green Valley, kde iba zaháľa a potľka sa bez práce. Prečo nezmlizne z tohto kraja, keď ho už k nemu neviažu nijaké záujmy? To bola otázka, ktorá najviac svedčila proti plavovlasému pehavému Texasanovi, najmä keď uvážime, že bezmála dva metre vysokí chlapi len tak hockde sa nevyskytnú...! Ďalšia záhada bola v tom, že Larryho Andrews vidieť často a temer len v spoločnosti bývalého Sandovho inžiniera Franka Millina. Ako sa mohlo stať, že Big Larry, ten zarýty

a úhlavný nepriateľ »meštiackych panákov«, cowboy od hlavy do päty, od košeľe a od vesty až do špiku kostí, priam žiarlivo citlivý na svoje západniarske »ja«, že tento Larry stýka sa s takým »greenhornom« — zelenáčom z Východu?! ... Obaja bez práce a obaja trčia v tom petrolejárskom hniezde Green Valley, ani čo by sa nemali kde hnúť.

Čím viac sa blížili k budovám ranča, Foresterovo podozrenie, čo ako sa tomu bránil, vzrastalo, ba dalo by sa povedať, že nechýbalo veľa, aby v jeho namrzenej a podráždenej myslí nenadobudlo istej formy presvedčenia. Úsudok človeka, rozčúleného nad stratou, ktorú práve utrpel, býva prchkejší a skôr prijíma i veci neúveriteľné...

Forestera čakalo doma nové prekvapenie.

Vo dverách sa srazil s Richardom Sandom, ktorý ho opäť došiel navštíviť, tentoraz sám, a keďže sa dozvedel o rančerovej neprítomnosti, chystal sa práve na odchod.

Avšak nečakaný Foresterov návrat ho zdržal.

Kapitola desiatá.

Veľmi čudné plamienky zažiarili Larrymu v očiach, keď vpálil do Bradfordovho výčapu a divým pohľadom sa obzeral po miestnosti, či v nej náhodou nenájde Franka Millina.

Bol tam. Sedel za jedným zo stolov a práve večeral. Texasanova návšteva ho trochu prekvapila. Nedbal ani na to, že sa o takomto čase možno stretne s Bradfordovou dcérou Joan! Ono, pravda, medzitým sa už títo dvaja rozhašterenci boli aj pomerili, no Larry jednako, či už zo zanovitosti alebo z urazenej márnomyseľnosti, sa jej vyhýbal. Istý čas sa i zdalo, že ich opäť akési pocity spútalý vedno, ale čoskoro zasa boli proti sebe ako oheň a voda. Voľajaká nová roztržka ich rozvadila, avšak tentoraz o jej príčine nevedel nikto. Ani Larryho dobrý priateľ Frank Millin, ktorý sa to nedozvedel, hádam, len preto, že sa bránil prejavíť prílišnú zvedavosť na osobné a tajné city Larryho Andrews.

Big Larry sa posadil na stoličku oproti inžinierovi.

Svoje rozčúlenie nesnažil sa nijako skrývať a zdalo sa, že najradšej by sa s jeho príčinou vyjaval Frankovi hneď, — keby mu v tom čosi neprekážalo... Netrzeplivo a nevraživo gánil na okolosediacich hostí lokálu, ktorých by najradšej v tú chvíľu bol videl, — ako sa dalo usúdiť z jeho rozčerteného výzoru, — dakde v horúcom pekle.

— Tristotisíc striel jazerných! — zahromžil kliatbou, — ak myslíte, že sa bez toho nezaobídete a že zhytnete od hladu, tak sa s tým po-

ponáhľajte, lebo sa nezdržím a vykričím to tu na plnú hubu... A potom, ten tanec ste ešte nevideli!

Ak bol Millin pred chvíľou prekvapený, teraz sa ho zmocnil úžas. Takto napajedeného Larryho ešte nevidel!

— Čo je? Čo sa stalo? Chcel vám vari niekto ubrať z vašej dĺžky?

— Nejedujte ešte aj vy a jedzte! Alebo to nechajte barmanovmu psovi a hneď sa niekde, kde nie je nastavených toľko zbytočných usú!

Frank uznal, že cowboy musí mať preňho naozaj nezvyčajnú zvesť, keď sa takto pohansky tvári. Nechal večeru nedojedenú, vstal a zaviedol Andrews do svojej hotelovej izby.

Až tam, po plnom vreci najrozmanitejších kliatieb a nádaviek, ktoré si voľky-nevoľky musel trpezlivo vypočuť, dozvedel sa Millin, čo je vo veci a čo tak úžasne rozhorčilo pehavého dlháňa z Texasu.

— Tak si predstavte! — valil zo seba rozčúlený cowboy, — toho oplana, toho vydridu-cha, toho darebáka, toho lumpa, toho netvora, toho zbojníka, toho lotra, toho krtka, toho sysla, toho... toho vášho Sanda! Čo vám vyparatil s tým Foresterom! Na tej nafte, čo ju hľadali v Suchej doline, premárnil mu skoro celý jeho majetok, a to mu ešte, papľuhovi čertovskému, nestačí...! Žiada vám od Forestera, od Forestera, ktorý do podniku vložil všetky svoje úspory, náhradu za vyplácanie robotníkov, ktorých platil Sand... A keďže mu Forester nemôže zaplatiť v hotovosti, chce si za náhradu prisvojiť všetky jeho vrtacie veže a ostatné náčinie... a vraj budú vyrovnaní... Počujete?! Vyrovnaní!

Franka táto neslýchaná bezočivosť tiež napálila, no snažil sa chápať ju rozvážnejšie.

— Ak mali nejakú podobnú dohodu v smluve, v tom prípade...

— V každom prípade je to svinstvo! — skočil mu do reči Larry. — A ja natoľko poznám Forestera, že by takú smluvu nepodpisal!

— Dodnes nechápem, že vôbec sa dal napať na ten podvod, inak možno neúmyselný, ale jednako len podvod od začiatku do konca...

— I to vám zaraz vysvetlím! — pokračoval Larry tým istým zlostným a rozhorčeným tónom. — Ten oplan Sand využil chvíľu, keď Foresterovi zmizlo vyše polovice jeho dobytky a keď Forester bol v úzkych, ako si zachrániť aspoň to, čo ešte má.

— O tom predsa viem! — poznamenal Millin.

— Ale to nie je všetko! — zaburácal hlas Larryho. — Viete, prečo vás Forester vtedy, keď ste ho naposledy boli odhovárať od smluvy so Sandom, vyhodil?... Aj to som sa konečne dozvedel. Ten vybíjaný oplan Sand natáral Foresterovi, že vy sami ste mu raz medzi štyrmi očami dosvedčili, že na jeho pozemkoch

nafta je, a vraj vás prepustil zo zamestnania len preto, lebo mal dojem, že vy osobne si robíte záľusk na Foresterov pozemok a na naftu, ktorú si chcete z neho vyťažiť!

Millin krátko hvízdol.

— A rančer tej hlúposti uveril?

— Prečo by neuveril, keď uveril aj druhej sprostosti? Keď mu mizol dobytok, ktorísi z cowboyov mu vraj len tak mimochodom nahodil, že jeden z banditov ponášal sa na mňa svojou nezvyčajnou výškou... A tu to máte! Mňa upodozrieval, že mu rozkrádam dobytok, a o vás vedel, že sa so mnou stýkate a že ste mi priateľom. Váš bývalý šéf všetko ešte viac zamotal, aby vás a mňa očernil a aby sa on zabýštal ako stelesnená nevinnosť a poctivosť. A tak Foresterovi neostávalo iné, ako premeniť časť svojich východných pašienok na petrolejové polia, keď ešte k tomu uvážil, že mu z nich zmizlo vyše polovice dobytky a že si jeho stratu vynahradí aspoň ziskom z vyťaženej nafty. Teraz nemá ani nafty, ani peňazí, z dobytky, čo mu ostal, predal už asi tretinu, a na dôvažok všetkého neprijemného Sand od neho vymáha náhradu...! Povedzte, že to nie je svinstvo a dám vás do jedného vreca so Sandom!

Frank tresol pästou o stôl. Bol natoľko rozčúlený, že v prvej chvíli nevládal vôbec odpovedať.

— Vrchol darebáctva! — vyhŕklo z neho napokon.

— Tak. To som chcel počuť, — riekol už oveľa pokojnejšie Big Larry. — Chcel som mať na to váš súhlas. Teraz sa pokúsím vykutať dakde toho oplana Sanda a... už si to s ním dajako vybavím. Mám na to svoje spôsoby!... Nevieť, neviem, ale šípim, že mi toho o tej bande zlodějov dobytky povie čosi viac, než som mal možnosť dosiaľ sa o tom dozvedieť...

Frank priskočil k Larrymu, ktorý už držal ruku na kľučke dverí.

— Počkajte, Larry, aby ste sa neprenáhlili. Viete, že Sand nenosí zbrane a ako vás poznám, nestrieľate na bezbranného... Nestálo by to zato, kým nemáme proti nemu nijakých dôkazov.

— Ja si ich od neho vynútim!

— Nemôžete ich vynucovať zbraňami. Priznanie, vyslovené pod hrzbou zbrane, nie je priznaním... Sanda, prosím vás o to, nechajte na mňa. S tým si to vybavím ja. Keby ste sa vy doňho pustili, mohla by z toho byť vražda. Nechcel by som, aby ste odvisli pre takého darebáka. Tá vec sa týka mňa! A vy, keď už silou-mocou nechcete, aby vám zhrdzavely hlavne coltov, pustite sa do tanca s tou svorkou darmožrúťov, čo okrádali Forestera a o ktorých šípim, že hrali so Sandom spoločnú hru. Sanda predbežne nechajme bokom! Ak vyčúcháte banditov, prizná sa aj Sand. Len trochu rozvahy

a pôjde to rýchlejšie, ako keby sme chceli hlavou preraziť múr...

Larry sa vrátil odo dverí a sadol si s hundraním na posteľ.

— Do paroma! Len kde hľadať tých lotrov? Frank chvíľu premýšľal, potom povedal:

— Vraveli ste, že údajne jeden z nich sa ponáša na vás svojou nezvyčajnou výškou... Takých dlháňov na okolí veľa asi nebude. A kto vie, či sa s podobným zjavom nestretnete priam tu, v Green Valley...

Larry sa plesol dlaňou do čela, ani čo by sa mu vrátila dávno stratená pamäť:

— Bohuotcu! — vychŕstol. — Teraz si spomínam! Veď som tu ja už videl chlapa, čo sa naťahoval, ako by sa chcel posmievať mojej výške! No chýbalo mu na to ešte prinajmenej pol hlavy... Prvý raz som ho tu videl, keď som mal možnosť poznať tvrdosť vašich pästí na druhých... a druhý raz, keď som mal možnosť poznať to isté na svojich hnátoch a na svojej brade!... V ten večer, pamätám sa, bol v dupárni, ale odvtedy som nemal šťastie stretnúť sa s ním... Vtedy tancoval a čoskoro, zdá sa mi, uvidíme ho opäť a rezkejšie tancovať!

— Nosí zbrane? — spýtal sa Frank.

— To teda hej! A všimol som si, že ich má zavesené hodne nízko. Ba dokonca sa mi videlo, že má otáčavé púzdra... Ale to je len pre mňa výhoda, ak je ten chlap pištoľník z povolania! Taký chlap sa dá chytrou vyprovokovať...

Frank podal Larrymu ruku.

— Dobre, dajte sa do toho. Len pozor, aby vás nedostali od chrbta.

— V tom sa už, myslím, tak trochu poznám, — odpovedal Big Larry, ako by nadudraný, že niekto sa opovažuje pochybovať o jeho zručnosti a obozretnosti, ak ide o vec, pri ktorej hlavné slovo má strelný prach a olovo.

Kapitola jedenásta.

Na druhý deň, krátko pred poludním, boli by ste videli v Suchej doline osamelého jazdca, ako zarazil koňa na stráni, lemujúcej dolinu. Sediac v sedle, hodnú chvíľu sa díval na obraz pred sebou.

Stálo tam nečinne vyše pol tučta naftových veží...

Neďaleko jednej z nich, dozaista prvej, ktorú tu postavili, spokojne a pritom žalostne si hovel viaceru drevených búd. Tieto drevené chatrče ešte nedávno slúžili za obydlie robotníkom. Teraz tam stály opustené, niektoré pozamykané, iné otvorené dokorán, ako by sa núkaly náhodnému počestnému a volaly ho pod svoje prístrešie. Zdalo sa, že naozaj niet živej duše v tomto pustom údolí...

Ba, predsa!... Tamto dolu, nad strechou jednej z nich chvelo sa povetrie, ako keď sa vlní vzduch nad rozpálenou zemou. To iste z komína vystupoval neviditeľný dym.

Osamelý jazdec chvíľu premýšľal, či sa spustí dolu úbočím k chatrči, až napokon usúdil, že vari najlepšie bude nestretnúť sa s nikým v týchto končinách. Už chcel zvrtnúť koňa, že sa pohne opačným smerom po stráni hore údolím, keď ho zrazu v jeho úmysle zháčil vzdialený brechot psa. Zpoza chatrče, nad ktorou sa chvelo povetrie, vybehol proti nemu so zúrivým brechotom ovčiarsky pes. Avšak ďaleko nebežal. Asi na tridsať krokov od chatrče zastavil ho rázny povel chlapa, ktorého štekot vyľákal zo dverí. Ďalším povelením zavrátil poslušného psa o pozrel sa smerom k osamelému jazdčovi.

A jazdec, voľky-nevoľky, ak nechcel, aby ho tamdolu, nech už čo bol hocikto, považovali za votrelca, potulujúceho sa v okolí s podozrivými úmyslami, predsa len zmenil svoje rozhodnutie a obrátil koňa k chatrčiam. Cestou stihol zazrieť, že chlap, čo zavrátil štekajúceho psa, obrátil sa tvárou k dverám a čosi tam komusi oznamoval. Nebol tam teda sám. Niekto bol ešte dnu.

Jazdec sa čoskoro zastavil pred cowboyom, ktorý mu bol akýsi známy. Čoskoro si spomenul, že ho videl, keď prvý raz navštívil Edgara Forestera, v spoločnosti svojho bývalého zamestnávateľa Richarda Sanda. Bol to ten cowboy, čo sa tak čudne zátváril, keď privítal v bráne ohrady Larryho Andrewsa s poznámkou o »nashkrobených panákoch«, na ktorú sa pehavý Texasan dost nemálo nazlostil.

I on poznal v prichádzajúcom jazdčovi Sandovho inžiniera a — čudo čudné! — tentoraz naň hľadel oveľa vlúdnejšie a nie s takým pohrdavým úsmeškom. Skôr by sa dalo povedať, že jeho pohľad vyjadroval čosi takého, ako by sa okúňal proti inžiniera Millina o prepáčenie za vtedajšiu prenáhlenú urážku. Spomenul si totiž, ako mu vtedy Big Larry, len čo sa s ním stretol osamote, vysvetlil, prečo si myslí o Sandovom inžinierovi, že je hoden jeho spoločnosti a ochrany proti urážkam. Ak si chcel niekto získať týchto hrdých Texasanov, musel najprv dať ako dokázať, že hoci pochodí z Východu, jedniako je len chlap na mieste a vie sa postaviť za ochranu svojej cti i proti presile. Big Larry mu vtedy dopodrobna rozpovedal celý výjav, pri ktorom mu Frank Millin zachránil život, a — dovoľme si to naňho prezradiť, — trochu i zveličoval silu svojich protivníkov, aby dajako ospravedlnil svoju bezmocnosť proti nim.

No, o tom všetkom Frank nevedel, a preto ho cowboyovo vlúdne privítanie dost prekvapilo.

— Zaiste vám v Green Valley už smrdelo povetrie, a tak ste si vyšli na koni trochu do prerie...?

— Aby som pravdu povedal, bol som viac zvedavý na toto tu, — odpovedal Frank a skočil so sedla. — Máte to tu ako po vymretí. Nie je vám tu otupno?

Cowboy pokrčil plecami:

— Čo mám robiť?... Ostatne, dnes ma došli vymeniť ďalší dvaja. Doteraz sme strážili po jednom, ale najnovšie sa povráva, že Sand si nárokuje všetko, čo tu vidíte, a chce sa vraj toho zmocniť silou-mocou.

— Hm... To sa naňho ponáša, — riekol Frank, priväzujúc si koňa o hradu za chatrčou. Až teraz zistil, že za chatrčou, v tóni predĺženej strechy na stĺpoch, sú priviazané štyri kone. Cowboy, ktorý ho sledoval, všimol si jeho údiv a ochotne vysvetľoval:

— Je tu aj slečna Foresterová. Zachcelo sa jej trochu si zajazdiť a pomohla chlapom doniesť zásoby potravín...

Vo Frankovi to trhlo, ale cúvnuť už nemohol, čo ako mal chuť nasadnúť opäť na koňa a uháňať preč opretekou s vetrom. Ako vieme, keď bol naposledy vystrihať jej otca pred Sandovými návrhmi, upodozrievaný z nečestných úmyslov, nepochodil najlepšie. Z výstrahy vyvinula sa škriepka a v škriepke padlo aj niekoľko ostrejších slov, po ktorých rozčúlený Forester vykázal inžiniera zo svojho domu. A Myriam bola pritom!

Frank sa snažil tváriť čo najchladnejšie a vošiel do chatrče. Nevošiel tá z vlastného rozhodnutia. Ona sama sa zjavila vo dverách a pozvala ho dnu.

— Prepáčte, že som sa vám sem vlúdlil, ale nazdal som sa, že ma budete považovať za votrelca, ak ujdem pred brechotom psa.

— Čo vás doviedlo v tieto miesta? Či to je len náhoda, že ste sa sem zatúlali? — spýtala sa Myriam, snažiac sa tváriť čo najprívetivejšie, no bolo na nej badať, že je vo veľkých rozpakoch.

— Nie je to náhoda, — odpovedal Frank. — Priznám sa, bol som zvedavý, ako to tu vyzerá, chcel som sa presvedčiť, že na tomto pozemku skutočne nebolo možno vyťažiť naftu.

— Je to tak, ako ste vraveli. Konečne i otec sa zriekol ďalšej nádeje.

— Lutujem, že sa mi nepodarilo presvedčiť ho, kým nebolo neskoro. Nemusel toho toľko zbytočne utrátiť, keby... keby... som si bol skôr dôkladne obzrel tieto pozemky...

— Čo tým chcete povedať? — spýtala sa bystro Myriam. — Veď vaša predpoveď sa beztak splnila. Mali ste pravdu...

— Hej, mal som pravdu, pokiaľ sa týka Suchej doliny. No nemal som pravdu, pokiaľ sa týka...

Frank zmĺkol, ako by bol na váhach, či smie alebo nesmie hovoriť pred prítomnými cowboymi.

Myriam pochopila.

— Dúfam, že vaša nová pravda nie je taká tajnosť, o ktorej by okrem mňa nesmeli vedieť naši cowboyi, — posmeľovala ho do ďalšieho hovoru.

— ... nemal som pravdu, pokiaľ sa týka moje tvrdenie širšieho okolia. Prehnal som už dnes krížom-krážom po okolí svojho koňa a po podrobnom skúmaní došiel som na nový objav. Čiže, slovom, na tomto vašom pozemku nafta skutočne je, len ju nemožno hľadať v Suchej doline, lež na jej vonkajších stráňach ...

Foresterovej dcére zažiarili oči. Inžinierove slová ju zrejme vzrušili.

— A na to ste došli až dnes?

— Pozemky patrily vám a ja som sa nenaštil hľadať nič tam, kde na to nemám práva. Na Sandovo naliehanie obzrel som si vtedy len Suchú dolinu. O ostatné som sa nestaral.

— A ste si istý, že ani tentoraz sa nemýlite?

— V takýchto veciach omyl nie je nikdy vylúčený, no tentoraz by som sa chcel o to hoc aj stavať! ... Ale, čo z toho? Váš otec, poučený nezdarom, iste sa už neodhodlá znova skúsiť šťastie ...

Myriam pokrčila plecami :

— Kto vie, či aj teraz správne hádate ... ? Najväčšia chyba možno väzí v tom, že ste sa naposledy tak nepekne rozišli. V takých prípadoch vie byť otec veľmi zanovitý.

— Má to azda značiť, že vy na celú vec inak hľadáte? — spýtal sa s akýmsi prenáhleným chvatom Frank Millin.

Myriam prikývla .

A povedala :

— Možno preto, že som nikdy neverila tomu, čo o vás navravel Sand ...

— ... Frank sa vracal do Green Valley v oveľa lepšej nálade, ako keď ráno klusal k Suchej doline.

Celou cestou si opakoval v duchu posledné slová Myriam Foresterovej.

Kapitola dvanásta.

V úžasnej horúčave toho dňa Big Larry si nevedel nájsť lepší spôsob zahnať popoludňajšiu nudu, ako vyvaliť sa na železnú posteľ vo svojej izbe v ubytovacej krčme »U stratenej podkovy«. Čo ako bol zvyknutý na najnemožnejšie južné horúčavy, jednako sa len musel napokon odhodlať zahlušiť dlhú chvíľu nečinným hľivením, pretože v tú hodinu mestečko bolo

beztak ako vymreté a sotva by si bol našiel spoločníka na dajakú družnejšiu zábavu.

Z polodriemot ho zrazu vyrušilo buchnutie dvermi. Treslo to kdesi naľavo od Larryho izby a nebolo to ani tak ďaleko. U druhého, či tretieho suseda ...

Ba čerta !

Dvere buchly hneď u prvého suseda, priam vedľa jeho izby, pretože vzápätí sa ozval naloštený hlas, ako keď pes zavrčí :

— Nemehlo, kto ti kázal tak trieskať tými dvermi ! Myslíš, že svoj príchod musíš oznamovať celému hotelu ?

A zasa bolo ticho. Larry si opäť prestal vši- mať svoje okolie a znova sa ho zmocnily polodriemoty s otvorenými očami. Netrvalo dlho a u jeho suseda opäť zavrzgaly dvere. Tentoraz bolo počuť len akési nesrozumiteľné zahundra- nie. Larry vnímal tieto zvuky ako čosi vzdialené, čo sa nás netýka a pričom sa možno celkom bezstarostne oddať lenivému hľiveniu ...

Keď sa mu už zdalo, že toho vŕzganja dverami je akosi priveľa a nesrozumiteľné hundranie je čoraz hlasnejšie, otvoril napoly prižmúrené oči a zbystril sluch. Tam vedľa sa ozývalo viac hlasov a rozhovor začínal byť akýsi rušnejší. Zazdalo sa mu, že začul známe mená, dve známe mená: Jedno mu znelo kdesi v podvedomí sluchu ako Sand, druhé ako Forester ...

Nadvihol sa a priložil ucho k stene. Drevená stena bola, pravd ., dvojitá, vyplnená pieskom a pilinami, no jednako ňou prenikal hlasnejší rozhovor z jednej miestnosti do druhej.

Larry, pritisnutý uchom o stenu, počul teraz celkom jasne niekoľko úryvkov viet a slov, ktoré mu celkom stačily, aby si domyslel ostatok toho, čo sa tam vedľa navravelo.

Jeden z hlasov práve odpovedal tomu, z ktorého stihol začuť iba dve známe mená :

— Čo ... Sand! Čert s ním! Ten nás všetkých môže ... !

Ozval sa druhý hlas :

— A čo, keď nás ... ?

Koniec nedopočutej vety vysvetlila odpoveď tretieho :

— Nedaj sa vysmiať, strachopud! ... .. nás neprezradí ! Sám seba by musel udať ! Veď prvý raz a druhý raz sme si vzali Foresterov dobytok na jeho návod ... Sám ... .. ás najal.

Opäť sa ozval druhý hlas. Ten, ktorý už bol raz počul :

— Ale, ... raz zúri !

Prvý hlas odpovedal :

— Nech si zúri ! Sám proti nám nič nepodnikne. Vie, že by sme ho mohli poriadne do toho namočiť ... Stačilo by povedať, že sme robili všetko na jeho prí ... (Larrymu nebolo ťažko domyslieť si nedopočuté slovo ako »príkaz«.)

Ďalší hlas namietal :

— A čo, keď . . . nikne niečo . . . oti ná . . .
Forester ?

Surový škodoradosný smiech mu bol odpoveďou :

— Ha . . . ha . . . ha . . . ! Nedaj sa vysmiať. Ten už sám ledva obstojí na vlastných nohách. Ako sa môže postaviť proti nám, keď sa bojí takého niktoša, Sanda ?

Po hlasnom smiechu chlapi tam vedľa sa akosi pozabudli a vôbec sa nesnažili tlmiť hlas. Pravdepodobne ich sebavedomé správanie toho, čo sa tak bohapusto rehotal, povzbudilo, takže razom zmizla všetka ich obozretnosť.

— Sand vraj odkázal Foresterovi, — ozval sa za všeobecnej veselosti ďalší chrapľavý hlas, — že si príde po to petrolejárske náčinie, čo trčí v Suchej doline . . .

— Len som zvedavý, ako to chce urobiť ! Pochybujem, že by sa Foresterovi cowboyi na to nečinne prizerali a iba zďaleka mu vyplazovali jazyk . . . hahaha . . . !

— Myslím, že to chce docieľiť zákonnitou cestou s pomocou menej zákonitého podvodu . . . Je to predsa len vybijaný chlapák, ten Sand ! . . . Ty si proti nemu chamraď, Pišťala . . .

— Drž hubu, lebo ti ju naskutku rozmlátim, bibas akýsi ! — odpovedal rezko nazlostný hlas. Bol to huhňavý piskľavý hlas. Jeho majiteľovi ozaj pristalo pomenovanie Pišťala, ako nemohlo byť ani najmenšej pochybnosti o tom, že on to bol, čo tak pohotovo zahriakol rozjareného dobieďača . . .

Načúvajúcemu cowboyovi znevrady blysko v pamäti a začalo sa mu v nej brieždiť. V úsvite rozpamätúvania črtal sa mu zprvoti nejasný, potom čoraz jasnejší obraz . . . Sto striel okovaných ! — veď tento hlas už počul ! A prezývka Pišťala nevztahovala sa len na huhňavý a piskľavý hlas toho chlapinu tam vedľa . . . Táto nádvarka priam tak dobre pristala na jeho štúplu, vycivenú postavu ! Ten hlas predsa nemohol patriť nikomu inému ako tomu dlháňovi, čo ho už raz videl u Bradforda a druhý raz v »dupárni«, v ten večer, keď ho Frank tak nešťetne počastoval svojimi čertovskými tvrdými päťami . . . Je to zaiste ten, ktorý svojou nezvyčajnou dĺžkou uvrhol podozrenie z krádeže dobytky na Larryho Andrewsa.

Big Larry zaťal päste i zuby.

Brloh tých zbojníkov, ich hlavný stan, sedil teda bezprostredne s jeho izbou . . . A on dosiaľ nemal o tom ani potuchy !

— Smradi ! — uľahčil si pošepky pomedzi zuby plavovlasý pehavý Texasan. Najradšej by bol zaraz vtrhol medzi tú čvargu a strieľal, strieľal do posledného náboja, ak tých chlapov bolo aspoň toľko, čo patrónov mal v oboch zásobníkoch coltov . . .

Ovládal sa a čakal v nádeji, že sa dozvie ešte čosi viac. Banditi sa zaiste nesišli v takom hoj-

nom počte len preto, aby si oživil spomienky na to, čo už dávnejšie vyparátili. Ten pehavý dlháň hádal správne.

Po zlostnom piskľavom rozkaze tlmený hurhaj vo vedľajšej miestnosti neuveriteľne prudko stíchol. Huhňavý Pišťala mal zrejme autoritu . . .

— Tak mi prichodí na um, — pokračoval Pišťala, — že by sme tú vec miesto Sanda mohli urobiť aj my. A to aj urobíme ! Pre dobytok si dnes nepôjdeme. Možno toľko nezarobíme, ale pri statku má Forester skoro všetkých svojich cowboyov a v Suchej doline máme istejšiu hlavu. Okrem toho, kdekto bude presvedčený, že to bola Sandova práca . . .

— To by bolo v poriadku, — ozval sa druhý, — ale ako chceš ztade odpratať všetko to petrolejárske náčinie ? Veže nemajú nohy ako dobytok . . .

— Trkvas ! — odvrkol Pišťala. — A ako to chce odviezť Sand, há ? Sú tam predsa vozy, na ktorých sa mala odvážať nafta. Treba ta len doviezť zápražné kone. Ručím ti za to, že chlapi, čo tam strážia, budú nám ešte pomáhať nakladať ! . . . Kedy sa vrátia ostatní ?

Odpovedal hlas, ktorý sa dosiaľ neozval :

— Už sme tu všetci. Čakáme v priesmyku pod Líščim kopcom.

— A čo sa nehlásiš ? — osopil sa naňho Pišťala. — Vyhoď sa ihneď na sedlo a uháňaj, čo ti para stačí ! Povedz chlapom, aby hneď za súmraku vyrazili do Suchej doliny. Je vás dosť. Dajte sa do roboty, aj keď tam budete skôr ako my. Máte ta bližšie. Môžete začať aj bez nás. A už aby som ťa tu nevidel !

Larry počul kroky a čoskoro zavrzgaly dvere. Viac mu nebolo treba vedieť. Vo vedľajšej miestnosti pravdepodobne prevzaly hlavné slovo fľaša a pálenka, pretože ďalší rozhovor bol nesúvislý a nezaujímavý. Dalo sa z neho pochytiť iba kde-tu nejaké nesrozumiteľné slovo . . .

Vykĺzol opatrne zo dverí a náhlil k Bradfordovmu výčapu. Od barmana sa dozvedel, že Frank odišiel už včasnáno koňmo kdesi von z mesta. Larrymu, keby ho náhodou hľadal, odkázal, že sa vráti okolo poludnia. Voľačo ho zrejme zdržalo.

Skoro celú hodinu ho čakal dlhý Texasan postojácky pri pulte, až sa ho konečne dočkal. Frank bol usmiaty, avšak Big Larry sa teraz veľmi málo o to staral. Aby nestratil ani chvíľku času, vyviedol inžiniera na dvor, zo dvora do stajne a tam mu hneď aj vysvetlil svoje čudné počínanie :

— Dnes tu bude najväčšia tancovačka, akú kedy v Green Valley videli. Ak je tá vaša kobyľka ukonaná, vezmite si daktorú z Bradfordových a uháňajte o stopäť na ranč »F« v trojuholníku. Čerta si z toho robte, že ste sa povadili s Foresterom ! Za toto vás nevykáže z domu. Poviete mu, aby ihneď poslal viac chlapov do

Suchej doliny, lebo mu z tých jeho veží a ostatného náčinia neostane ani hrdzavý kliniec. Dnes večer sa mu na to chystajú. Prídu mu ta od Líščieho kopca. S tej strany ich môžu čakať. Pochybujem, že by banditi išli okľukou. Sú presvedčení, že sa im nebude mať kto postaviť na odpor.

— Čo? ... Ako? Odkiaľ to viete? — nechápal Frank.

— Niet času na dlhé reči. Dozviete sa to neskôr. Išiel by som sám, ale musí tu zostať niekto, kto podrží šachu zadný voj. Vy zbrane nemáte, ja ich mám. A keby ste ich aj mali, pochybujem, že by ste si nimi vedeli poradiť proti tej svorke darmošlapov... A teraz hybajte!

Larry, medzitým čo hovoril, osedlal zručne jedného z Bradfordových koní, ktorého znaleckým okom odhadol za najsúcejšieho pre toto poslanie, a skoro násilne vydvihol Franka do sedla.

Inžinier sa chcel ešte čosi spýtať, ale pehavý dlháň už vyviedol koňa s jazdcom na dvor a plesol ho dlaňou po zadku. Kôň sa veselo rozbehol.

— Šťastlivú cestu! — zavolať za ním Big Larry. — A pozor na tú paripu, aby ste si na nej nezlomili väzy!...

Kapitola trinásť.

Big Larry potom oznámil skúpo Bradfordovi, že Frank Miiin si požičal jedného z jeho koní, a bez ďalšieho vysvetľovania pobral sa do krčmy »U stratenej podkovy«. Tam si našiel miesto za stolom v bezpečnom kútiku a striehol a čakal. Tušil, že chlapi, ktorí sa pred niekoľkými chvíľami išli na poradu v izbe jeho suseda, po jednom, po dvoch začnú sa čoskoro rozchádzať a opäť schádzať vo výčape. Čo akým lotrovským peľachom bola táto krčma, jednako len museli byť banditi i tu ostražiti, aby príliš zjavne neprehrádzali, že patria vedno.

Larry si dobre vstúpil do pamäti každého, čo vošiel do výčapu dvermi hotelového schodišťa. Nemohlo byť medzi nimi ani jedného, ktorý by k nim nepatrilo, lebo schodište spojovalo s výčapom len to krídlo prvého poschodia hotela, v ktorom býval on. Všetky ostatné izby v tom krídle boli v tie dni neobývané. Ba i jeho sused, ktorého si dodnes nevšimol, nastahoval sa ta len asi pred týždňom.

Sám nevedel prečo, ale bol si teraz skoro istý, že miestnosť vedľa neho obýva Pišťala, — akc sa dalo usúdiť z tajne vypočutej porady, — vodca bandy. Kde inde sa stretnú banditi pred chystanou lúpežnou výpravou, ak nie vo vodcovom hlavnom stane?...

Keď konečne s poslednou skupinou vošiel aj Pišťala, pehavý Texasan, pokojne si hovejúci za stolom, na ktorom stála temer nedotknutá fľaša whisky, sa uistil, že celú tú čeliadku má pekne pokope.

Začalo sa šerif a barman pozažihal lampy. Jednu nad výčapným stolom, dve nad ostatným priestorom lokálu. Larry, ako by bol čakal iba na večerné osvetlenie, konečne sa pohol. Pošuchol stoličku, na ktorej sedel, trochu dozadu, aby s nej mohol, len čo to bude treba, rýchlo vstať. Potom sa uprene zahľadel na Pišťalu a díval sa naňho tak dlho a bezočivo, kým ho na to neupozornil jeden z jeho druhov, s ktorými sedel okolo stola. Aby sme pravdu povedali, Larryho bezočivý pohľad všimol si už predtým i sám Pišťala, no nesnažil sa to dať najavo; zaiste preto, lebo šípil, že v tomto pohľade sa skrýva akási výzva a on si v duchu priznal, že veru nemá ani najmenej chuti postaviť sa práve dnes s revolverom v ruke proti tomuto »strieľajúcemu bláznovi«. Osobne ho, pravda, nemal šťastie vidieť »pri práci«, ale od svojich kompanov sa už všeličo o ňom do počul, len to sa mu nechcelo akosi uveriť, že strela lepšie ako on, Pišťala, pištoľník, ktorý hovorí za seba tým, že má na opasku otáčavé revolverové púzdra!...

V neistej nádeji na svoje víťazstvo snažil sa odďaľovať roztržku nevšímavosťou. No nemohol sa ukázať zbabelcom, keď Larryho vyzývavý pohľad zbadali aj druhí a upozornili ho naň.

Z prížmúrených očí uprel zlostný zrak na Larryho Andrewsa:

— Nepovedali by ste mi, čo na mne toľko obdivujete alebo čo sa vám na mne nepáči? — prehodil otázku na druhý koniec miestnosti.

Larry pokojne, nehnúc ani obrvou, odpovedal:

— Keď vidím takého vyciveného pol druhu človeka, mám vždy dojem, že sa mi ktosi chce posmievať. A ja si na posmešky za živý svet nemôžem navyknúť.

— To isté by som mohol povedať ja vám, — odvrkol vodca bandy.

— Správne, — odvetil Larry s pekne pokojným úsmevom. — Len je tu ešte jedna vec, ktorá sa mi na vás nepáči, a tú vy mne vyčítať nemôžete.

— Nechceli by ste sa vyjadriť presnejšie? Čo to má byť za zvláštnu vec? — dozvedal sa Pišťala a ruky sa mu počuly na samý okraj stola, takže sa ho dotýkal iba koncami prstov.

— Že ste darebák a vodca bandy, ktorá sústavne okráda rančera Foresteru! — odpovedal sucho a s tým istým pokojne hrozivým úsmevom pehavý dlháň.

Všetko zrazu zmĺklo, ako by bol udrel hrom z jasného neba. Toto priame obvinenie prekvapilo i samého vodcu banditov. Do tváre sa mu nahrnula krv a očervenel sta uvarený rak.

Hupkom bol na nohách a stolička za ním sa prevalila.

Ešte ani nedoznel hrmot prevrhutej stoličky, keď tresly prvé výstrely. Pišťala stihol iba zachytiť pažby svojich revolverov a skrútiť o malý oblúk otáčavé púzdra, no ďalej sa nedostal. Hlavu mu prevrýtaly súčasne dve guľky a jeho bezvládne dlhé telo sa zvalilo horezračky na prevrhnutú stoličku. Ktorémusi z banditov podarilo sa rozstreliť obe lampy nad miestnosťou. Keď sa chystal zacieliť na lampu nad barom, vyletel mu z ruky revolver a vzápätí sa zvalil na zem neďaleko svojho šéfa.

Larry stál za stolom a zponad revolverových púzdier chrľil olovo a oheň. Banditi nestihli ani prevrhnúť niektorý zo stolov a hľadať si za ním úkryt. Padali jeden za druhým, podľa toho, v akom poradí sa im zjavovali v rukách zbrane... Bol to bleskový boj. Bol úžasný tento Texasan...!

Osem ich bolo dovedna a Larrymu neostal v zásobníku ani jeden-jediný plný náboj.

Ostatných hostí, čo ako divých a surových chlapov, pochytila z toho taká hrôza, že oнемeli. A zahriaknutí úžasom, nemukli ani vtedy, keď Larry vopchal prázdne revolyery do púzdier, vliadol do seba na glg pohárik whisky, ušúfal si pokojne, zdihavo si obzerajúc tváre užasnutých divákov, cigaretu a kolísavým krokom vyšiel z výčapu »U stratenej podkovy«.

Kapitola štrnástá.

Okolo polnoci vrátil sa Frank Millin do Green Valley.

Big Larry ho čakal vo výčape u Bradforda.

— Tak, čo? Ako to vypálilo v Suchej doline? — spýtal sa se záhadným úsmevom pehavý cowboy.

— Ako vidím, Larry, ste celý a zdravý! — jasal rozžiarený a udychčaný inžinier. — Letel som nazad ako víchor. Dobrého koňa ste mi vybrali, len čo je pravda!... Mal som o vás určité obavy. Len tam od tých lotrov som sa dozvedel, čo za svorku tu máte na krku!

— Vari sa vám už aj vyspovedali? — preušíl Larry vodopád Millinových slov. — Dostali ich tam Foresterovi chlapi všetkých?

— Všetkých do jedného! Štyroch zabili v boji, ostatní sa vzdali. Jeden z nich bol veľmi shovorčivý a vyrozprával aj to, na čo sme sa ho nepýtali... Ten prekliaty Sand ich vraj naviedol okrádať Forestera o statok, aby ho prinútil predať pozemky okolo Suchej doliny. A teraz vraj tiež mali odmontovať a odvieť vrtacie veže a ostatné náčinie na Sandov príkaz...

— Tresky-plesky! Nesmysel! — vybuchol Big Larry. — Potkan, lapený do pasce, vykrúca sa, ako môže.

Inžinier nechápal. Ba čo viac, žasol. Je to tu pred ním Big Larry, Big Larry Andrews, ten pehavý dlháň, je to ten plavovlasý texaský čarostrelec, jeho známy a priateľ, čo takto hovorí?... Je to ten istý poctivý cowboy, ktorému Richard Sand a jeho podvody ustavične ležaly v žalúdku?!

— Čo to? — vyvalil zo seba ešte vždy udychčaný Frank. — Hádám len nechcete zrazu tvrdiť, že Sand v tejto šlamastike nemá omečené všetky prsty?!

— To nie. Má ich tam, lež nie všetky... Predtým, než som vás poslal k Foresterovi, vypočul som si náhodou vojnovú poradu tých darmošlapov. A medzitým som sa dozvedel, že Sand ich naviedol len na prvú a druhú krádež. Pravdepodobne sa im to tak zapáčilo, že ostatné páchali potom na vlastnú päšť. Teraz, dokonca, chceli uvrhnúť podozrenie na Sanda... Tým nemienim nijako poprieť pravdu pravdivú, že Sand je vydr duch!

Frankovi nebolo treba overovať si Larryho slová. Ak sa niekto čiastočne zastáva osoby, ktorú od počiatku do konca nenávidí, iste si nevymýšľa, aby jej poľahčil.

— Tak je to teda!... A čo vy? Oč zajatcov sme sa dozvedeli, že tu ich má byť ešte osem. Dúfam, že ste sa s nimi nepustili do bitky.

— Do bitky? Ani na rozume som nemal. Revolyery sú v takom prípade bezpečnejšie ako páste.

— Vari ste ich len všetkých... Čo je s nimi?

— Nevieť. Možno ich už zo »Stratenej podkovy« poodnášali do márnice, — odpovedal pokojne Larry a pokračoval: — Ale vy ste mi ešte nepovedali, ako sa tváril Forester, keď ste k nemu došli s tou zvestou?

— Forester nebol doma. A tak som pozháňal chlapov s jeho predákom, odkázali sme mu, kam sa ide, a do Suchej doliny sme dorazili asi o pol hodiny prv ako banditi. Cowboyi tam ešte čakajú na tých ôsmych, čo ste ich vy poslali do pekla... Teraz už Forester iste o všetkom vie a možno aj, že je v Suchej doline...

Frank zrazu zmĺkol. Big Larry mu ukázal pohľadom na hosta, ktorý práve vošiel dverami hotelového schodišťa.

Bol mierne podnapitý a bol to Richard Sand. Pravdepodobne sa mu minula zásoba whisky, lebo prikročil k pultu a objednal si odrazu dve fľaše.

Frank sa zodvihol zpoza stola a zastal si do dverí, ktorými sa Sand chcel vrátiť do svojej izby.

Opitým, vyjaveným zrakom hľadel na svojho bývalého inžiniera, ktorý mu nechcel uhnúť s cesty. Svoj údiv nestihol ani vyjadriť slovami, lebo prvý, kto prehovoril, bol Millin :

— Vedel som, že ste podliak, Sand. Vedel som, že si nevyberáte spôsoby, ktorými možno ľahko získať majetok... No nebol by som si myslel, že ste taký darebák, ktorý sa pre svoje dobro dokáže spojiť s vývrheľmi.

— Čo... čo to tárate? — vybrebtaľ zo seba ťažkým jazykom Sand.

— Skoda vám zapierať. Naviedli ste tú čvargu, aby okrádala Foreстера... A teraz ešte ho mali okradnúť i o vrtacie veže...

— To nie je pravda! — vybuchol Sand. — Nikoho som nenavádzal, aby vykrámal Suchú dolinu...

— Ale, aby braľi dobytok, to hej, však? . . . Stúpate si na jazyk, Sand. A či sa priznáte priamo alebo nepriamo, to na veci nič nemení. Vravím vám iba toľko, že ztadeto zmiznete, a to čím skôr!

Sand, podpichnutý priamym a pravdivým obvinením, nemohol si v tej kratučkej chvíli vymyslieť nič lepšieho, ako osopiť sa na chlapa, čo mu stál v ceste. Vyrútil sa naňho oboma rukami, v ktorých držal po plnej fľaši whisky. Avšak skôr, ako by bol mohol udrieť, vymrštila sa Frankova pravica a zasiahla ho spodným úderom na bradu. Fľaše sa roztrepaly o dlážku a Sand sa prevalil na dosku stola, ktorý mu bol asi päť yardov za chrbtom. Frank priskočil k nemu, zdrapil ho za chlopne kabáta a mocne ním zatriasol :

— Vaše šťastie, že ste opitý! Inak by som vás stlkol, že by ste sa za týždeň neprebrali! A ako som povedal: Zajtra ztadeto zmiznete aj s celou svojou prepúťou. Dúfam, že vám to bude milšie, ako odovzdať vás zákonu.

Slovo »zákon« pôsobilo na Sanda vari hroznejšie ako Frankova päšť. Jeho vzhľad, pred chvíľou výbojný, zrazu akosi veľmi spokojnel.

Frank ním opäť tuho zadrmlal :

— Rozumeli ste?!

Sand zalapal po vzduchu a nemo prestrašene prikývol.

Keď ho inžinier konečne pustil, Big Larry si neodpustil doslov :

— Myslím, že zajtra na smrť uštvem svoju kobylu, ak sa dozviem, že príliš neskoro sa vám uráćilo vytiahnuť ztadeto päty. A keď vás do večera dostihnem dakde na okolí, potom sa už nebudete musieť vôbec ponáhľať. Jeden revolver by som vám požičal, aby ste sa mali čím brániť...

Kapitola pätnásta.

Na druhý deň popoludní soskoćili s koni štyria jazdci pred hlavnou obytnou budovou ranča »F« v trojuholníku.

Najstarší, s prešedivenými vlasmi na sluchách, v koženej veste, ozbrojený revolverom, bol Edgar Forester. Ďalší, o voľačo mladší, zaodetý a ozbrojený tak isto, bol jeho predák. Vedľa neho kráčal plavovlasý, pehavý dlháň, ktorému predák prepáčil, že ho nedávno ťažko poranil a cestou z Green Valley sa obaja opäť spriatelili. Medzi nimi a rančerom kráčal mládenec, oblečený po meštiacky; on jediný z týchto štyroch nemal na bedrách opasok s revolvermi.

Vo dverách vítaly hosti dve ženy: matka a dcéra.

Big Larry a Frank Millin sa svorne zapýriľi.

Prvý začal dlháň :

— Prepáčte, slečna, že som vám vtedy... ublížil, ale...

Edgar Forester ho zahriakol mávnutím ruky :

— Nechajte to, Andrews. Netreba vám hrať komédiu. Myriam sa mi včera konečne zdôverila, že ste ju už dávnejšie poprosili o prepáčenie, keď som nebol doma. Zakázal som totiž každému vpustiť vás do domu, a preto to tajila. Vidím, že som sa vo vás mýľil a dúfam, že všetko zasa pôjde po starom... Či sa práve tak dobre dohodne s inžinierom Millinom, neviem...

Frank sa uprene zadíval do hlbokých oćú Myriam a poznamenal :

— Myslím, že medzi nami by to bolo tiež v poriadku :

— Do paroma! — zahromžil Forester, — vari ste sa mi vy dvaja tiež za chrbtom dovrávali? A potom, vraj hlava rodiny musí vedieť o všetkom!... Poćujte, keď sa už tak obaja svorne pýrite, nezasnúbili ste sa vy mi takto potajomky...?

— To, bohužiaľ, ešte nie, — odvetila Myriam huncútskym tónom.

— Toľko sme si predsa len bez vášho súhlasu netrúfali, — dodal Frank, s nemálo rozpaćitým úsmevom. — Vy by ste svoju dcéru z domu beztak asi nepustili a ja sa v dobytku nevyznám...

— Načo by vám bol dobytok? — hundral starý Forester. — Myriam mi prezradila, že ste čosi spomínali o naftě v okolí Suchej doliny. Ak chcete s ňou dačo robiť, môžete! Všetko, čo potrebujete, máte tam... Prirodzene, ak sa

proti mienke hlavy rodiny nepostavia ženské autority. Ešte tu má slovo matka i dcéra.

Frank to chápal tak trochu ako výzvu na rozhodný krok. Zdvorilo sa uklonil pani Foresterovej a neistým hlasom začal :

— Teda, ak dovolíte... dovolím si...

— Tie rečičky si nechajte! — zahriakol ho Forester. — To sa možno robí u vás na Východe. U nás také obrady už dávno vyšly z módy! — A keď sa Myriam zavesila Frankovi pod pazuchu a on ju objal, starý rančér dodal: — No vidíte! Tak je to najejnoduchšie a najúprimnejšie...!

Poťom sa zrazu obrátil k Larrymu a pokračoval :

— A vy, dlháň akýsi nepodarený, dúfam, že ostanete na »F« v trojuholníku natrvalo...

Big Larry, ako by nepočul Foresteru a ako by mu obraz dvoch mladých ľudí pred ním čosi pripomínal, povedal viac pre seba ako pre ostatných :

— Myslel som, že Joan Bradfordová by mohla byť celkom súca žena, ale keď mi povedala, že sa nebude so mnou preháňať na koni za kravami, vyhodil som si podobné nesmysly z hlavy. Možno potom, až si raz zlomím väzy a nebudem môcť ďalej jazdiť tiež sa ožením...

K o n i e c .

Čítali ste už tri romány Boba Alberta, a to :

Medzi Pecosom a Rio Grande

Koniec Ryšavého Vlka

a

Cowboy z Texasu

Ďalší román Boba Alberta, ktorého dejiskom je zasa len Divý Západ, má názov :

Putujúce mestá

Námet k tomuto románu si zvolil autor z čias, keď sa stavaly prvé železničné trate, spájajúce Východ so Západom, z prostredia »putujúcich miest«, ktoré boli vždy tam, kde až siahal koniec stavanej trate, a ktoré sa sťahovali a postupovali súčasne s pracovným strediskom postupujúcich koľajníc.

Tieto mestá žily na tom istom mieste týždeň, dva týždne, mesiac, dva mesiace, ba i viac, — a len málokteré sa natrvalo zakotvili tam, kde ich prví kolonizátori civilizácie boli založili. S dobrodeniami civilizácie postupovali súčasne i jej neplechty: na jednej strane poctiví osadníci, pionieri, dobytkári, hospodári, — na druhej strane dobrodruhovia, karbaníci, pištoľníci, vývrheli, zločinci . . .

Nová Sodoma a Gomora vpravde sa týmto »prenosným putujúcim mestám«, ktoré vo dne spaly, aby mohli v noci žiť.

Ďalší román Boba Alberta

PUTUJÚCE MESTÁ

je román pútavý, plný vzrušujúcich udalostí, prečítate ho jedným dychom od začiatku do konca a zaiste si ho starostlivo odložíte, aby ste sa mohli viac ráz k nemu vrátiť.

Ak sa nechcete sami pripraviť o pútavé, vzrušujúce a napínavé čítanie, objedajte si ešte dnes alebo zajtra v najbližšom stánku na časopisy ďalší román Boba Alberta, ktorý vyjde v najbližších dňoch a bude sa volať :

PUTUJÚCE MESTÁ